

การสร้างศาสนศาสตร์ ของคุณ

บทที่ 1

ศาสนศาสตร์คืออะไร?

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2019 by Third Millennium Ministries

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced in any form or by any means for profit, except in brief quotations for the purposes of review, comment, or scholarship, without written permission from the publisher, Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707.

Unless otherwise indicated all Scripture quotations are from The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®), copyright © 2001 by Crossway, a publishing ministry of Good News Publishers. Used by permission. All rights reserved.

ABOUT THIRDMILL

Founded in 1997, Thirdmill is a non-profit Evangelical Christian ministry dedicated to providing:

Biblical Education. For the World. For Free.

Our goal is to offer free Christian education to hundreds of thousands of pastors and Christian leaders around the world who lack sufficient training for ministry. We are meeting this goal by producing and globally distributing an unparalleled multimedia seminary curriculum in English, Arabic, Mandarin, Russian, and Spanish. Our curriculum is also being translated into more than a dozen other languages through our partner ministries. The curriculum consists of graphic-driven videos, printed instruction, and internet resources. It is designed to be used by schools, groups, and individuals, both online and in learning communities.

Over the years, we have developed a highly cost-effective method of producing award-winning multimedia lessons of the finest content and quality. Our writers and editors are theologically-trained educators, our translators are theologically-astute native speakers of their target languages, and our lessons contain the insights of hundreds of respected seminary professors and pastors from around the world. In addition, our graphic designers, illustrators, and producers adhere to the highest production standards using state-of-the-art equipment and techniques.

In order to accomplish our distribution goals, Thirdmill has forged strategic partnerships with churches, seminaries, Bible schools, missionaries, Christian broadcasters and satellite television providers, and other organizations. These relationships have already resulted in the distribution of countless video lessons to indigenous leaders, pastors, and seminary students. Our websites also serve as avenues of distribution and provide additional materials to supplement our lessons, including materials on how to start your own learning community.

Thirdmill is recognized by the IRS as a 501(c)(3) corporation. We depend on the generous, tax-deductible contributions of churches, foundations, businesses, and individuals. For more information about our ministry, and to learn how you can get involved, please visit www.thirdmill.org.

สารบัญ

I.	บทนำ	1
II.	คำนิยาม.....	1
	A. คำนิยามทั่วไป	2
	1. โทมัส อไควนัส	2
	2. ชาร์ลส์ ฮอดจ์	3
	3. วิลเลียม เอมส์	5
	4. จอห์น เพรม	5
	B. แนวโน้ม	6
	1. เชิงวิชาการ	6
	2. เชิงปฏิบัติ/ชีวิต	7
	C. การประเมิน	
	8	
	1. เชิงวิชาการ	8
	2. เชิงปฏิบัติ/ชีวิต	10
III.	เป้าหมาย.....	12
	A. เป้าหมายหลัก	12
	1. หลักข้อเชื่อถูกต้อง	12
	2. การปฏิบัติถูกต้อง	14
	3. ความรู้สึกถูกต้อง	16
	B. การพึ่งพาอาศัยกัน	18
	1. หลักข้อเชื่อถูกต้อง	18
	2. การปฏิบัติถูกต้อง	19
	3. ความรู้สึกถูกต้อง	20
	C. ลำดับความสำคัญ	
	21	
IV.	ประเด็น	23
	A. ตัวเลือก	24
	B. วิธีเลือก	25
V.	สรุป	27

การสร้างศาสนศาสตร์ของคุณ

บทที่ 1

ศาสนศาสตร์คืออะไร?

บทนำ

ผมเชื่อว่า บางครั้งมันเป็นเรื่องดีที่จะออกไปเดินเล่น โดยที่ไม่ต้องกำหนดเส้นทางหรือวางแผนอย่างเจาะจงในสมอง การเดินเล่นเตร็ดเตร่อย่างไม่มีจุดหมายอาจเป็นเรื่องสนุก แต่ถ้าคุณมีเป้าหมายที่ชัดเจน มีสถานที่ซึ่งคุณจะต้องไปให้ถึง ภายในเวลาที่กำหนดไว้ มันคงจะดีกว่าที่จะมีแผนที่ มีแผนการเดินทาง และเส้นทางให้เราเดินตาม

บทเรียนต่างๆในหนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า *การสร้างศาสนศาสตร์ของคุณ* การได้ข้อสรุปที่ถูกต้องเมื่อเราสร้างศาสนศาสตร์ขึ้นมาชุดหนึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่เราจะต้องมีแผนเพื่อทำให้บรรลุเป้าหมายนั้น ด้วยเหตุนี้ ในบทเรียนชุดนี้เราจะสำรวจทิศทางต่างๆ ที่เป็นพื้นฐานสำคัญและเราควรเลือกเดินตาม เพื่อที่จะพัฒนาศาสนศาสตร์คริสเตียนที่เชื่อถือได้

บทเรียนแรกนี้มีชื่อว่า “ศาสนศาสตร์คืออะไร?” และคำตอบของเราต่อคำถามนี้จะชี้ให้เห็นถึงกลยุทธ์สำหรับการศึกษาศาสนศาสตร์ซึ่งได้เป็นกลยุทธ์ที่มีประโยชน์ต่อคริสตจักรในอดีตและเราควรดำเนินรอยตามในยุคปัจจุบัน เพื่อที่จะสำรวจกลยุทธ์ที่ว่านี้ บทเรียนของเราจะแบ่งออกเป็นสามส่วนหลักๆ ได้แก่ ส่วนแรก เราจะพิจารณานิยามของคำว่าศาสนศาสตร์ ส่วนที่สอง เราจะสำรวจเป้าหมายต่างๆของศาสนศาสตร์ และส่วนที่สาม เราจะอภิปรายเกี่ยวกับประเด็นต่างๆของศาสนศาสตร์ ให้เรามาร่วมกันด้วยการนิยามคำว่า “ศาสนศาสตร์” ว่าเราหมายถึงอะไร?

เมื่อเราพิจารณาในประเด็นนี้ เราจะอภิปรายกันสามเรื่อง เรื่องแรก เราจะพิจารณาบางส่วนของคำนิยามทั่วไปที่นักศาสนศาสตร์สี่คนได้เสนอไว้ เรื่องที่สอง เราจะอธิบายบางส่วนของแนวโน้มหรือมุมมองที่มีต่อคำนิยามดังกล่าว และเรื่องที่สาม เราจะประเมินแนวโน้มมุมมองเหล่านี้ อันดับแรกขอให้เราไปดูถึงบางวิธีที่นักศาสนศาสตร์ได้นิยามคำว่าศาสนศาสตร์

คำนิยาม

ตามที่ปรากฏในพระธรรมโรม บทที่ 1 มีมุมมองที่สำคัญมากประการหนึ่งที่ยอมรับว่ามนุษย์ทุกคนล้วนแต่ปฏิบัติใช้ศาสนศาสตร์ตลอดเวลาที่มีชีวิต แม้กระทั่งคนที่ไม่ใช่ผู้เชื่อยังได้เผชิญหน้ากับการเปิดเผยทั่วไปของพระเจ้า

ซึ่งนำพวกเขาให้ใคร่ครวญ (แม้ว่า ณ ขณะนั้นจะ ไม่รู้ตัวก็ตาม)
 เรื่องพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ในส่วนของผู้เชื่อเอง
 ไม่ว่าจะประกอบอาชีพอะไร ก็ได้ใช้เวลามากพอสมควรกับการใคร่ครวญถึงพระเจ้า
 อย่างไม่รู้จบ ในขณะที่เราเริ่มต้นบทเรียน
 เราอยากจะมีงานพิจารณาศาสนศาสตร์ในฐานะ งานที่เป็นทางการ
 หรืองานที่ทำโดยกลุ่มคนที่มีความรอบรู้
 ที่ใช้ความพยายามร่วมกันในสาขาวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ

คำนิยามทั่วไป

มีวิธีการมากมายที่คริสเตียนและคนไม่เป็นคริสเตียนได้ให้คำนิยามศาสนศาสตร์
 ในฐานะสาขาวิชาที่เป็นทางการ
 แต่ในขณะที่เราเริ่มการอภิปรายศาสนศาสตร์ในฐานะสาขาวิชา
 เราจะเน้นที่นักศาสนศาสตร์ 4 คนที่ได้รับความนับถือเป็นอย่างสูง
 ซึ่งล้วนแต่เป็นผู้ที่ได้วางแนวทางที่เป็นประโยชน์ไว้ให้แก่เรา
 เราลองมาพิจารณาคำนิยามที่พบได้ในงานเขียนของโทมัส อควีโนัส, ชาร์ลส์ ฮอดจ์,
 วิลเลียม เอมส์ และนักศาสนศาสตร์ร่วมสมัยอย่าง จอห์น เฟอร์ม

โทมัส อควีโนัส

คนแรก โทมัส อควีโนัส นักศาสนศาสตร์โรมันคาทอลิกชื่อดัง
 เป็นตัวแทนของคำนิยามแบบดั้งเดิมมาก ๆ ของคำว่าศาสนศาสตร์
 มุมมองของเขาพัฒนาขึ้นมาจากแนวปฏิบัติต่าง ๆ
 ของนักศาสนศาสตร์ยุคก่อนหน้าเขา
 และยังคงมีอิทธิพลต่อคริสตจักรหลากหลายนิกายในยุคปัจจุบัน ในหนังสือเล่มที่ 1 บทที่
 1 หมวดที่ 7 ของหนังสือ *Summa Theologica*
 อันโด่งดังของเขา อควีโนัสเรียกศาสนศาสตร์ว่า “หลักคำสอนศักดิ์สิทธิ์”
 และให้คำนิยาม ศาสนศาสตร์ดังนี้:

ศาสนศาสตร์ที่มีความเป็นเอกภาพสาขาหนึ่ง
 ซึ่งปฏิบัติต่อทุกสิ่งอย่างภายใต้มุมมองของพระเจ้า

โดยปกติแล้วคำนิยามนี้เป็นสิ่งที่นักศึกษาด้านศาสนศาสตร์รู้สึกสบายใจและเป็น
 ที่เข้าใจได้ง่ายมากสำหรับคนส่วนใหญ่
 โดยมีสองมิติที่สำคัญซึ่งเราสมควรให้ความสนใจเป็นพิเศษ
 มิติแรก อควีโนัสให้คำนิยามศาสนศาสตร์ในฐานะ “ศาสตร์” แขนงหนึ่ง
 ในที่นี้เขาไม่ได้ให้พูดถึง “ศาสตร์” ในความหมายแบบสมัยใหม่

แต่ในความหมายที่กว้างกว่าในแง่การแสวงหาทางปัญญาหรือทางวิชาการ ในแง่นี้ ศาสนศาสตร์เป็นภารกิจทางวิชาการที่มีเป้าหมายที่ค่อนข้างเฉพาะเจาะจง คำนิยามของอโควนัสบ่งชี้ว่า ในทางเดียวกับที่บางคนเรียนชีววิทยา จิตวิทยา นิติศาสตร์ หรือประวัติศาสตร์ ยังมีคนอื่น ๆ ที่ศึกษาศาสนศาสตร์ในฐานะสาขาวิชาการ โดยพื้นฐานแล้วแนวคิดของศาสนศาสตร์แบบนี้มักจะเต็มไปด้วยเนื้อหาและกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาเชิงวิชาการโดยทั่วไป

ในแง่นี้ งานหลักของนักศาสนศาสตร์ก็คือ การคิด สอน หรือเขียนเกี่ยวกับหลักคำสอนหรือแนวคิดเชิงศาสนศาสตร์ ถึงจุดนี้แน่นอนว่าอโควนัสไม่ได้เชื่อว่าศาสนศาสตร์ควรจะหยุดสถานะอยู่เพียงแค่นี้ เป็นความรู้ทางวิชาการ แต่ควรจะมีอิทธิพลต่อทุกด้านของชีวิตคริสเตียน อย่างไรก็ตาม มุมมองของเขามีแนวโน้มที่จะมองศาสนศาสตร์ในฐานะการแสวงหาความรู้ทางปัญญาเป็นหลัก

ในขณะที่เราพิจารณาคำนิยามของอโควนัสที่มีต่อศาสนศาสตร์ เราจะพบมิติที่สองที่สำคัญเช่นกัน สำหรับอโควนัส ศาสนศาสตร์มีอย่างน้อยสองระดับ ในด้านหนึ่ง นักศาสนศาสตร์ใส่ใจกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ “พระเจ้า” ยกตัวอย่างเช่น เรากำหนดความเห็นร่วมกันในเรื่องต่าง ๆ อย่างเช่นพระลักษณะของพระเจ้า:

ทรงรอบรู้ทุกอย่าง ทรงอยู่ทุกหนแห่ง และทรงบริสุทธิ์ เราเรียกวิชาเหล่านี้ว่า

การศึกษาเกี่ยวกับ “ศาสตร์เกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา” (theology proper)

โดยพระเจ้าเป็นสิ่งหลักที่เราศึกษา

ในอีกด้านหนึ่ง ตามคำนิยามของอโควนัส ศาสนศาสตร์ยังเป็นการศึกษาในเรื่องอื่นใดก็ตามที่เกี่ยวข้องหรือกล่าวถึงพระเจ้า ประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้อาจถูกอภิปรายโดยไม่ได้อ้างถึงพระเจ้าอย่างเฉพาะเจาะจง แต่นักศาสนศาสตร์อาจแสดงฝีมือโดยการเชื่อมโยงให้เรื่องเหล่านี้ให้เกี่ยวกับพระเจ้า

ยกตัวอย่างเช่น การศึกษาเกี่ยวกับการสิ้นโลก (eschatology)

เป็นหัวข้อหนึ่งที่สำคัญในศาสนศาสตร์ หลักคำสอนเรื่องความบาป การไถ่บาป และแม้กระทั่งหัวข้ออย่างการที่พระคริสต์ทรงอยู่ในอาหารเมื่อสุดท้ายก็อยู่ภายใต้ศาสนศาสตร์แม้ว่าจะไม่ใช่ศาสตร์เกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา

จากแนวทางคำนิยามพื้นฐานที่กำหนดโดยอโควนัส

คงจะดีหากเราได้ฟังบางสิ่งที่คล้ายกันจากนักศาสนศาสตร์สายโปรเตสแตนต์ ชาร์ลส์ ฮอดจ์

ชาร์ลส์ ฮอดจ์

แม้ว่าการปฏิรูปศาสนาฝ่ายโปรเตสแตนต์ได้เปลี่ยนหลายสิ่ง

ในเรื่องพระกายของพระคริสต์

แต่มัน ไม่ได้เปลี่ยนคำนิยามพื้นฐานของศาสนศาสตร์ไปมากนัก ชาร์ลส์ ฮอดจ์

(มีชีวิตอยู่ระหว่างปี 1797 – 1879)

ได้ให้คำนิยามของศาสนศาสตร์ไว้ดังนี้ในบทแรกของหนังสือของเขาที่ชื่อว่า

Systematic Theology ศาสนศาสตร์คือ “ศาสตร์แห่งข้อเท็จจริงต่าง ๆ

เกี่ยวกับการเปิดเผยของพระเจ้า

ตราบเท่าที่ข้อเท็จจริงเหล่านั้นเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้าและความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์”

ให้เราลองมา พิจารณามิติต่าง ๆ ของศาสนศาสตร์ในนิยามนี้กัน ประการแรก คำนิยามของฮอดจ์คล้ายกับคำนิยามของอโควนัสอย่างมาก แต่เราต้องสังเกตว่าเขากล่าวถึงการเปิดเผยของพระเจ้าไว้อย่างชัดเจนศาสนศาสตร์เกี่ยวข้องกับ “ข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับการเปิดเผยของพระเจ้า”

แน่นอนว่าอโควนัสพยายามฟังพากการเปิดเผยของพระเจ้าเช่นกัน

แต่คำนิยามของฮอดจ์แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ฝ่ายโปรเตสแตนต์เป็นห่วง นั่นคือการที่ต้องเน้นความสำคัญของการเปิดเผยของพระเจ้า

โดยเฉพาะพระคัมภีร์ว่าเป็นทรัพยากรหลักสำหรับศาสนศาสตร์

ประการที่สอง เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องสังเกตเช่นกันว่า เช่นเดียวกับอโควนัส ฮอดจ์นิยามศาสนศาสตร์ว่าเป็น “ศาสตร์” แขนงหนึ่ง

โดยเขามองศาสนศาสตร์ในฐานะสาขาวิชาการ อันที่จริง

ฮอดจ์ใช้วิธีการแบบวิทยาศาสตร์ธรรมชาติหรือวิทยาศาสตร์กายภาพในยุคนั้นในฐานะตัวแบบให้นักศาสนศาสตร์คนอื่น ๆ ดำเนินรอยตาม

เราลองมาดูวิธีการที่เขากล่าวถึงศาสนศาสตร์ในหน้าแรกของหนังสือ *Systematic Theology*

พระคัมภีร์เป็นระบบแห่งศาสนศาสตร์ไม่มากไปกว่าที่ธรรมชาติเป็นระบบแห่งวิชาเคมีหรือกลศาสตร์

ในธรรมชาติเรากันพบข้อเท็จจริงที่นักเคมีหรือนักปรัชญากรีกจะต้องตรวจสอบ ... เพื่อสืบหากฎที่เป็นตัวกำหนดข้อเท็จจริงเหล่านั้น เช่นเดียวกัน

ในพระคัมภีร์มีข้อเท็จจริงที่นักศาสนศาสตร์จะต้องรวบรวม

รับรองความถูกต้อง จัดระเบียบ

และนำเสนอโดยให้เห็นความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างข้อเท็จจริงเหล่านั้น

สำหรับฮอดจ์ งานของนักศาสนศาสตร์ก็คือ การใช้พระคัมภีร์ในฐานะข้อมูล และการทำวิจัย ทดสอบ

และจัดระเบียบข้อมูลเหล่านั้นเหมือนกับนักวิทยาศาสตร์ยุคศตวรรษที่ 19 ได้กระทำ นอกจากนี้ เขาเชื่อว่าข้อสรุปต่าง ๆ

ของนักศาสนศาสตร์ควรจะถูกนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

แต่เช่นเดียวกับ อโควนัส

ฮอดจ์มีแนวโน้มที่จะปล่อยให้การประยุกต์ใช้เป็นเรื่องของผู้รับใช้และศิษยาภิบาล

และจำกัดภาระงานด้านศาสนศาสตร์แบบทางการไว้ในมือของนักวิชาการและนักศึกษา

ประการที่สามเราพบว่าฮอดจ์อ้างด้วยว่ามีสองประเด็นหลักในศาสนศาสตร์ เมื่อเราใช้ศาสนศาสตร์ เรามักจะมุ่งเน้นความสนใจไปที่ “พระลักษณะของพระเจ้า” และ “ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์”

การแบ่งแยกระหว่างศาสตร์เกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา และศาสนศาสตร์โดยทั่วไป หลังจากได้ศึกษาคำนิยามของศาสนศาสตร์ในแบบของอโควินัสและฮอดจ์แล้ว มันเป็นเรื่องที่เราจะพิจารณาคำนิยามที่สาม วิลเลียม เอมส์ นักศาสนศาสตร์สายพิวริตันผู้ทรงอิทธิพลที่มีชีวิตอยู่ ระหว่างปี 1576 – 1633 กล่าวถึงศาสนศาสตร์ในแบบที่แตกต่างออกไปจากสองคนแรกเล็กน้อย

วิลเลียม เอมส์

ในช่วงต้นของหนังสือของเขาที่ชื่อว่า *Marrow of Theology* เขากล่าวว่า หัวใจของศาสนศาสตร์ก็คือ “หลักคำสอนหรือการสอนแห่งการมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า” มุมมองของเอมส์เกี่ยวกับศาสนศาสตร์แตกต่างจากที่เราได้พบเห็นก่อนหน้านี้อย่างน้อยสองประการ ประการแรก คำนิยามของ

เขาไม่ได้ใช้คำว่า “ศาสตร์” จริงอยู่ที่เอมส์กล่าวว่าศาสนศาสตร์คือ “หลักคำสอนหรือการสอน” กล่าวคือ

ศาสนศาสตร์คือการแสวงหาทางปัญญาว่าด้วยความคิดและคำสอนต่างๆ แต่เขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างศาสนศาสตร์กับสาขาวิชาการอื่น ๆ เหมือนกับแนวคิดของอโควินัสและฮอดจ์

ประการที่สอง ในขณะที่เอมส์ยืนยันว่าศาสนศาสตร์คือการศึกษาหลักคำสอน โปรดสังเกตสิ่งที่เขาเน้นในฐานะหัวข้อของการศึกษา: “การมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า” อโควินัส (และในระดับหนึ่ง ฮอดจ์ก็เช่นกัน)

เน้นนิยามศาสนศาสตร์ในฐานะการรวบรวมข้อเท็จจริงและความคิดต่างๆ แต่เอมส์เห็นว่าศาสนศาสตร์เกี่ยวข้องกับวิธีการที่บุคคลหนึ่งจะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ทั้งนี้ แทนที่จะจำกัดศาสนศาสตร์ไว้ในแง่การแสวงหาทางปัญญาหรือเชิงข้อเท็จจริง เอมส์มองศาสนศาสตร์ในมิติเชิงประสบการณ์ (หรือสิ่งที่พวกพิวริตันเรียกว่า “เชิงการทดลอง”) ที่มีผลต่อชีวิตของผู้เชื่อในระดับกว้าง สำหรับเขาแล้ว ศาสนศาสตร์ (แก่นของศาสนศาสตร์) จะเกิดผลดีเมื่อมุมมองแบบกว้างนี้ได้รับความสำคัญ จอห์น เพรม นักศาสนศาสตร์ร่วมสมัย จัดอยู่ในกลุ่มเดียวกันกับมุมมองของเอมส์

จอห์น เพรม

ในบทที่สามของหนังสือของเขาที่ชื่อว่า *The Doctrine of the Knowledge of God* เฟรมนิยามศาสนศาสตร์ในฐานะ

“การประยุกต์ใช้พระวจนะของพระเจ้าโดยบุคคลในทุกด้านของชีวิต”

เฟรมมีความเห็นบางส่วนสอดคล้องกับทั้งอไควนัสและฮอดจ์เพราะว่าในที่อื่นๆ เขานิยาม “การประยุกต์ใช้” ในความหมายเดียวกับ “การสอน” หรือ “หลักคำสอน” อย่างไรก็ตาม สำหรับเฟรมแล้ว การสอนคือ การนำพระคัมภีร์มาใช้จริง “เพื่อตอบสนองความจำเป็น/ปัญหาของมนุษย์”

ศาสนศาสตร์ไม่ใช่เป็นเพียงการใคร่ครวญเกี่ยวกับประเด็นเชิงวิชาการตามขนบดั้งเดิม แต่ที่จริงแล้วมันคือการประยุกต์ใช้

มันคือการนำคำสอนจากพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้ในชีวิต

ถึงตรงนี้เราได้เห็นค่านิยมสี่แบบของศาสนศาสตร์

มันจะเป็นประโยชน์หากเราพิจารณาเปรียบเทียบแนวคิดหรือแนวโน้มต่างๆ ที่แต่ละค่านิยมสะท้อนออกมา

แนวโน้ม

ค่านิยมสี่แบบข้างต้นได้สะท้อนสองมุมมองที่มีคุณค่าซึ่งนักศาสนศาสตร์ได้นำไปใช้ในการกำหนดแนวทางของตน เราอาจเรียกมุมมองแรกว่ามุมมองเชิงวิชาการ และเรียกมุมมองที่สองว่ามุมมองเชิงปฏิบัติชีวิต

มุมมองเชิงวิชาการ

ในแง่หนึ่ง อไควนัสและฮอดจ์เป็นตัวแทนของมุมมองเชิงวิชาการในศาสนศาสตร์ มุมมองของพวกเขาสะท้อนวิธีการที่นักศาสนศาสตร์คริสเตียนส่วนใหญ่ให้คำนิยามแก่ศาสนศาสตร์ กล่าวคือ พวกเขานิยาม “ศาสนศาสตร์” ในวิถีทางที่สอดคล้องกับศัพทมูลวิทยา (หรือการศึกษาภูมิหลังเชิงภาษาศาสตร์) ของคำว่า “ศาสนศาสตร์” คำว่า *theos* ในภาษากรีกหมายถึง “พระเจ้า” และเป็นส่วนครั้งแรกของคำว่า “theology” และในบริบทนี้ คำว่า *logos* ในภาษากรีกหมายถึง “ศาสตร์ หรือหลักคำสอน หรือการศึกษา “อะไรบางอย่าง” และนี่เป็นส่วนครึ่งหลังของคำว่า “theology” ดังนั้น กล่าวได้ว่า ในเชิงที่มาของคำ คำว่า “theology” (ศาสนศาสตร์) หมายถึง “หลักคำสอนหรือการศึกษาเกี่ยวกับพระเจ้า”

ถึงจุดนี้

เราแทบจะไม่พบนักศาสนศาสตร์คริสเตียนที่จริงใจจะกล่าวว่าการศึกษาเกี่ยวกับพระเจ้าควรเป็นเป้าหมายปลายทางในตัวของมันเอง

ผู้เชื่อส่วนใหญ่เข้าใจว่าศาสนศาสตร์ควรจะถูกประยุกต์ใช้ในชีวิตของพวกเขาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

แต่บ่อยครั้งการประยุกต์ใช้มักถูกมองว่าไม่สำคัญต่อศาสนศาสตร์แบบทางการ เพราะถูกมองว่าเป็นบันไดขั้นที่สอง (บางครั้งถูกเรียกว่าศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติ)

เป็นอะไรบางอย่างที่เราให้ความสนใจรองลงมาหลังจากที่เราหาข้อยุติให้กับประเด็นเชิงวิชาการในศาสนศาสตร์แบบทางการได้แล้ว

ด้วยเหตุนี้

บ่อยครั้งศาสนศาสตร์แบบทางการอาจถูกนำมาใช้ในการดำเนินชีวิตของมนุษย์น้อยมาก

มันยังคงเป็นเพียงพื้นที่เฉพาะของคนที่มีของประทานเชิงวิชาการจำนวนน้อยมากที่สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมได้

เป็นจริยธรรมของผู้เชี่ยวชาญทางวิชาการที่พัฒนาขึ้นในศาสนศาสตร์ ในอีกด้านหนึ่ง คำนิยามที่เราได้พบจากเอมส์และเฟรมสะท้อนมุมมองที่สำคัญของคนกลุ่มน้อย นั่นคือเป็นแนวทางศาสนศาสตร์ที่ไปสู่ชีวิต

มุมมองเชิงปฏิบัติ/ชีวิต

มักจะมีนักศาสนศาสตร์บางคนที่มองว่าศาสนศาสตร์นั้นผูกติดอย่างแยกไม่ออกกับประเด็นที่ใหญ่กว่าอย่างการใช้ชีวิตในฐานะ ผู้เชื่อ แต่ในอดีตที่ผ่านมา

มีนักศาสนศาสตร์ชั้นนำจำนวนน้อยมากที่มีมุมมองเช่นนั้น

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีนักศาสนศาสตร์จำนวนมากขึ้นเริ่มจะปฏิเสธแนวคิดที่ว่าศาสนศาสตร์ควรจะเป็นเรื่องของ ความรู้ทางสติปัญญาเท่านั้น

พวกเขาให้คุณค่ากับศาสนศาสตร์แบบทางการว่าไม่ใช่เป็นแค่เพียงเรื่องของความรู้ทางสติปัญญาหรือเรื่องวิชาการสำหรับการใช้ชีวิตคริสเตียน

แต่เป็นการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งและสำคัญอย่างยิ่งต่อการมีชีวิตเพื่อพระคริสต์

มีหลายเหตุผลว่าทำไมมุมมองเสียงส่วนน้อยดังกล่าวถึงได้มีผู้สนับสนุนเพิ่มมากขึ้นในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา

หนึ่งในเหตุผลที่ว่ามันมาจากตัวศาสนศาสตร์เองหรือแม้กระทั่งมาจากตัวพระคัมภีร์เองด้วย แต่เราจะต้องตระหนักด้วยว่า

บางส่วนของฉันทานมัตติที่กำลังขยายตัวนี้เกิดมาจากแนวโน้มในวัฒนธรรมตะวันตกที่ตั้งคำถามอย่างชัดเจนเกี่ยวกับความสามารถของผู้เชี่ยวชาญในการรักษามุมมองแบบภววิสัย (ไม่ว่าสาขาความเชี่ยวชาญของเขาคือสาขาไหนก็ตาม)

ทุกวันนี้เราถูกย้ำเตือนอยู่เสมอเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ของเหล่าปัญญาชนและการที่ชีวิตส่วนตัวของพวกเขา มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อการแสวงหาทางวิชาการของพวกเขา

ยกตัวอย่างเช่น

นักวิทยาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ที่เคยถูกมองว่าเป็นผู้ที่มีมุมมองแบบภววิสัยอย่างหมดจด แต่ปัจจุบันนี้เราถือว่าเป็นปฏิกชนธรรมดา เราตั้งคำถามบ่อย ๆ

กับความคิดเห็นของพวกเขาในวิถีทางต่าง ๆ ที่คงเป็นไปไม่ได้ในยุคไม่กี่สิบปีก่อน และในทางเดียวกันคริสตจักรทุกวันนี้ยอมรับอย่างชัดเจนมากขึ้นว่า ไม่ว่านักศาสนศาสตร์จะฉลาดแค่ไหนก็ตาม พวกเขาก็เป็นเพียงมนุษย์ แม้ว่าพวกเขาจะอ้างว่าเป็นผู้สังเกตข้อเท็จจริงด้วยมุมมองภววิสัย แต่สุดท้ายมุมมองเหล่านั้นก็ได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากประสบการณ์ชีวิตของพวกเขา ดังนั้น แนวทางการศึกษาศาสนศาสตร์ในเชิงวิชาการล้วน ๆ จึงถูกให้คุณค่าน้อยลงมากในปัจจุบัน และความจำเป็นในการประยุกต์ใช้เป็นที่สังเกตเห็นชัดเจนมากกว่ายุคที่ผ่านมา โดยที่เรามีเค้าโครงแนวโน้มศาสนศาสตร์เชิงวิชาการและเชิงปฏิบัติในใจแล้ว เราน่าจะถอยหลังสักก้าวและทำการประเมินเบื้องต้นสักหน่อย

การประเมิน

มันเป็นประโยชน์ที่จะถามว่ามีข้อดีข้อเสียอะไรบ้างในแนวโน้มแต่ละแบบ อะไรคือผลเชิงบวกและผลเชิงลบของมุมมองเชิงวิชาการและมุมมองเชิงปฏิบัติ/ชีวิต ในศาสนศาสตร์แบบทางการและจริงจัง?

มุมมองเชิงวิชาการ

โดยพื้นฐานแล้ว จุดแข็งที่เป็นเลิศที่สุดของมุมมองเชิงวิชาการก็คือว่า มุมมองนี้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่จากหนึ่งในของขวัญที่มนุษย์ได้รับจากพระเจ้า นั่นคือความสามารถในการใช้เหตุผล พระเจ้าได้ประทานความสามารถทางปัญญาแก่มนุษย์ และทรงคาดหวังให้นักศาสนศาสตร์ใช้ของขวัญนี้เพื่อแสวงหาความจริง ตลอดเนื้อหาของพระคัมภีร์ นักปราชญ์ได้รับการยกย่องสำหรับทักษะทางปัญญา เพราะพวกเขาใช้มันอย่างยำเกรงพระเจ้า การใคร่ครวญอย่างระมัดระวังถึงลักษณะธรรมชาติของความจริงและการกำหนดความเชื่อออกมาจากคำถามเชิงเหตุผลต่าง ๆ นั่นถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเป็นคนฉลาด โซิลมอนเป็นปัญญาจารย์เพราะเขาได้ใช้ความสามารถของเขาในการคิดใคร่ครวญเรื่องต่าง ๆ

ลองมาฟังคำบรรยายเกี่ยวกับโซิลมอนใน 1 พงศกษัตริย์ 4:29 และ 31

พระเจ้าประทานสติปัญญากับการหยั่งรู้อันลึกซึ้ง
และความเข้าใจอันกว้างขวางสุดคะเน
ตั้งเมื่อดทราญที่ชายทะเลแก่โซิลมอน... พระองค์ทรงฉลาดกว่าใคร ๆ ...
พระนามของพระองค์เลื่องลือไปทั่วทุกประชาชาติที่อยู่แวดล้อม (1

พงศ์กษัตริย์ 4:29, 31)

ในแง่นี้

วรรณกรรมปัญญาของพระคัมภีร์หนุนใจเราอย่างชัดเจนให้พัฒนาและใช้ความสามารถในการใช้เหตุผล

อันที่จริง

อาจารย์เปโตรได้สรรเสริญเปาโลโดยยอมรับว่าศาสนศาสตร์ของเขามีความซับซ้อนทางปัญญา ดังที่เปโตรได้กล่าวไว้ใน 2 เปโตร 3:15-16

เหมือนที่น้องเปาโลที่รักของเราได้เขียนจดหมายมาถึงท่านด้วยสติปัญญาที่พระเจ้าประทาน ... ในจดหมายของเขามีบางอย่างที่เข้าใจยาก (2 เปโตร 3:15-16)

จุดเน้นเชิงปัญญาหรือเชิงวิชาการของศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิมไม่ได้ขัดแย้งกับมุมมองตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับศาสนศาสตร์ที่ดี ในทางตรงข้าม การคิดอย่างละเอียดเป็นจุดแข็งสำคัญของศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิมถึงกระนั้น

เราจำเป็นต้องเน้นเช่นกันว่ามีอันตรายแฝงอยู่ในศาสนศาสตร์ที่เน้นเชิงวิชาการ นำเสียดายที่เรามักจะพบว่าศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิมมีความโน้มเอียงไปทางเชิงแนวความคิดหรือเชิงวิชาการที่ทำให้นักศาสนศาสตร์ที่ใช้ชีวิตนอกห้องสมุดได้รับความสนใจน้อยมาก การตกผลึกในการกำหนดแนวคิดต่าง ๆ

กลายเป็นจุดหมายปลายทางในตัวของมันเอง ถึงระดับที่ว่า เป็นเรื่องปกติที่จะถือว่าบางคนเป็นนักศาสนศาสตร์ที่ดีเพราะว่าพวกเขามีความรู้มากมายในศาสนศาสตร์สาขาย่อยต่างๆ แต่บางครั้งเราต้องยอมรับว่า เรายังคงต้องอธิบายข้างต้นนำไปประยุกต์ใช้ได้กับผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็น “นักศาสนศาสตร์ที่ดี” จำนวนมาก

พวกเขาสามารถรวบรวมและเรียบเรียงข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับพระเจ้าและชีวิตคริสเตียนด้วยทักษะที่โดดเด่น แต่ล้มเหลวในการให้ความสนใจในระดับที่เท่ากันต่อการดำเนินชีวิตบนความเชื่อคริสเตียน

เรามารู้ถึงจุดที่เราเชื่อว่าใครสักคนสามารถเป็นนักศาสนศาสตร์ที่ดีและไม่ใช่นักคิดได้อย่างไร? มันเกิดขึ้นเมื่อเราดำเนินชีวิต

โดยใช้คำนิยามของศาสนศาสตร์ที่กล่าวถึงเฉพาะกิจกรรมเชิงวิชาการ หรือเมื่อเราคิดว่าการปฏิบัติใช้ศาสนศาสตร์หมายถึงการศึกษามันอย่างดี เขียนมันอย่างดี และสอนไต่เต้าที่ดี

เป็นเรื่องน่าเสียดายว่าแนวโน้มมุมมองเช่นนี้ยังคงเป็นรากฐานของระบบการศึกษาศาสนศาสตร์แบบทางการส่วนใหญ่ในปัจจุบัน ข้อเท็จจริงที่ว่าวิทยาลัยพระคริสตธรรมมักจะพึ่งพาประสบการณ์ในชั้นเรียนเป็นส่วนใหญ่ในการจัดเตรียมผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐซึ่งเปิดเผยให้เห็นว่า

เรายังคงเชื่อว่าศาสนศาสตร์เป็นเรื่องที่เราทำหรือศึกษาในระดับกว้างโดยปราศจากการดำเนินชีวิตตามศาสนาศาสตร์ได้
 สิ่งนี้นับเป็นหนึ่งในอันตรายที่ใหญ่หลวงที่สุดของแนวทางการศึกษาแบบดั้งเดิมสำหรับศาสนศาสตร์

นอกจากนี้ เราควรตระหนักด้วยว่า มันมีทั้งข้อดีและข้อเสียของศาสนศาสตร์ที่เน้นมุมมองเชิงปฏิบัติ/ชีวิต
 แล้วเราควรจะประเมินอย่างไรกับพันธนาการมัดที่กำลังขยายตัวที่บอกว่าศาสนศาสตร์จะต้องเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับชีวิตมากขึ้น ไม่ใช่อยู่เพียงแคในตำรา

มุมมองเชิงปฏิบัติ/ชีวิต

โดยพื้นฐานแล้ว จุดแข็งที่โดดเด่นที่สุดของมุมมองเชิงปฏิบัติ/ชีวิตก็คือว่าเป็นมุมมองที่ส่งเสริมให้เราสังเกตค่านิยมที่สำคัญใน พระคัมภีร์
 เราทุกคนรู้จักข้อพระคัมภีร์อย่างยากอบ 1:22 ซึ่งยากอบได้เขียนว่า:

แต่จงเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะ ไม่ใช่เป็นเพียงผู้ฟังเท่านั้น
 มิฉะนั้นจะเป็นการหลอกตัวเอง (ยากอบ 1:22)

ความหน้าซื่อใจคดทางปัญญาของนักศาสนศาสตร์หลายคนถูกลดทอนคุณค่าลงโดยข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ศาสนศาสตร์ที่ดีจะนำไปสู่การดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง
 มิใช่เพียงการเรียนรู้ที่ถูกต้อง

และนี่น่าจะเป็นสิ่งที่เปาโลหมายถึงเมื่อเขากล่าวกับชาวโครินธ์ในพระธรรม 1

โครินธ์ 8:1

ความรู้ันั้นทำให้ลำพอง แต่ความรัก เสริมสร้างขึ้น (1 โครินธ์ 8:1)

และกล่าวอีกครั้งหนึ่งในพระธรรม 1 โครินธ์ 13:2

แม้ข้าพเจ้า ... จะรู้ความล้าลึกทุกอย่างและมีความรู้ทั้งสิ้น
 ... แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย (1 โครินธ์ 13:2)

เราไม่ได้กำลังปฏิบัติตามมาตรฐานพระคัมภีร์หากเราเพียงแต่มุ่งเน้นไปที่การเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนศาสตร์ในเชิงทวิสัยและเชิงแนวคิด ในทางตรงข้าม
 ศาสนศาสตร์ที่รับรองค่านิยมของพระคัมภีร์จะเป็นศาสนศาสตร์ที่สะท้อนสิ่งที่เราเชื่ออย่างป็นรูปธรรม

ในขณะเดียวกัน

มุมมองเชิงปฏิบัติ/ชีวิตของศาสนศาสตร์อาจนำไปสู่อันตรายประการหนึ่ง

นั่นก็คืออาจเสี่ยงต่อนำไปสู่ลัทธิต่อต้านปัญญานิยม (anti-intellectualism) การที่คริสเตียนจำนวนมากในปัจจุบันไม่ไว้วางใจเรื่องศาสนศาสตร์ที่เป็นแนววิชาการ ทำให้พวกเขาหันหลังให้กับการศึกษาหลักคำสอนเชิงศาสนศาสตร์อย่างระมัดระวัง โดยพวกเขามองว่าศาสนศาสตร์แบบทางการแบบดั้งเดิมที่เน้นด้านวิชาการ เป็นอันตรายต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียน

เราเคยได้ยินคนที่กล่าวอย่างจริงจังแบบนี้ว่า
“ฉันคิดว่าเราไม่ควรเข้าเรื่องหลักคำสอน

เพราะมันจะทำให้จิตใจเราออกห่างจากพระคริสต์”

หรือบางทีคุณอาจเคยได้ยินบางคนพูดแบบนี้ว่า

“คุณไม่จำเป็นต้องศึกษาศาสนศาสตร์เพื่อจะเป็นผู้นำคริสตจักร
สิ่งที่คุณจำเป็นต้องมีก็เพียงการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

และในขณะเดียวกันผมก็เพิ่งได้ยินคำกล่าวที่ว่า

“คริสตศาสนาที่เน้นวิชาการคือคริสตศาสนาที่ตายแล้ว”

ผู้เชื่อที่หวังดีเหล่านี้มีความไม่ชื่นชอบศาสนศาสตร์ที่เน้นวิชาการอย่างชัดเจน พวกเขาปฏิเสธมันโดยไปสนับสนุนมุมมองต่อความเชื่อคริสเตียนที่ต่อต้านความเป็นวิชาการ แทนที่จะเสริมสร้างชีวิตบนหลักศาสนศาสตร์ที่เรียบเรียงขึ้นอย่างระมัดระวัง ผู้เชื่อเหล่านี้มักจะพึ่งพาสัญชาตญาณฝ่ายวิญญาณโดยปราศจากการตรวจสอบสัญชาตญาณดังกล่าวอย่างระมัดระวัง

พวกเขาอาจติดตามผู้นำที่ทรงอำนาจหรือบารมีแบบคาริสมาทิก

หรือพวกเขาอาจเลือกยึดถือประสบการณ์พิเศษฝ่ายวิญญาณแทนที่ศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิมที่เน้นเชิงวิชาการ ไม่ว่าจะเกิดกรณีไหน

เราทุกคนควรระวังปฏิเสธลัทธิต่อต้านปัญญานิยมในคริสตจักรเพราะว่ามันจะนำไปสู่คำสอนเทียมเท็จและความเข้าใจผิดต่อความเชื่อคริสเตียน

ซึ่งจะก่อผลเสียที่หนักอึ้งต่อชีวิตของผู้เชื่อจำนวนมาก

เปาโลตระหนักถึงอันตรายดังกล่าวนี้ในตอนที่เขาเตือนทิโมธีในพระธรรม 2

ทิโมธี 2:15

จงอดสำหรัยตัวท่านเองที่พระเจ้าทรงรับรองแล้วแต่พระองค์
เป็นคนที่ไม่นับอาย สอนพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2
ทิโมธี 2:15)

เราแต่ละคนจะต้องพิจารณาวิธีการที่เรานิยามศาสนศาสตร์อย่างระมัดระวัง บางคนอาจโน้มเอียงไปทางมุมมองที่เน้นเชิงวิชาการโดยเพิกเฉยต่อแง่มุมอื่น ๆ ของชีวิต และคนอื่น ๆ

ในหมู่พวกเราโน้มเอียงไปทางมุมมองที่เน้นปฏิบัติโดยเพิกเฉยต่อประเด็นเชิงวิชาการ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความสุดโต่งเหล่านี้

เราจะต้องยอมรับว่ามีทั้งคุณค่าและพิษภัยอยู่ในมุมมองทั้งสองแบบ
วิถีทางแห่งปัญญา ก็คือการอำแขนรับมุมมองทั้งสองแบบไปพร้อมกัน

เราต้องการศาสนศาสตร์ทั้งในแง่วิชาการและในแง่ที่ประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง
 หลังจากที่เราได้สำรวจบางวิธีการที่นักศาสนศาสตร์ใช้ในการนิยามศาสนศาสตร์
 เราพร้อมที่จะสำรวจประเด็นที่สอง นั่นคือ เป้าหมายของศาสนศาสตร์
 เป้าหมายพื้นฐานที่สำคัญเมื่อเราปฏิบัติใช้ศาสนศาสตร์ควรมีอะไรบ้าง?
 และเป้าหมายเหล่านี้มีความเชื่อมโยงระหว่างกันอย่างไร?

เป้าหมาย

เพื่อที่จะตอบคำถามข้างต้น เราจะอภิปรายกันในสามประเด็น ประการแรก
 เราจะระบุเป้าหมายหลักสามอย่างของศาสนศาสตร์ ประการที่สอง
 เราจะสำรวจการพึ่งพาอาศัยกันของเป้าหมายเหล่านั้น และประการที่สาม
 เราจะสำรวจลำดับความสำคัญที่เราควรให้แก่แต่ละเป้าหมาย
 เรามาเริ่มกันโดยการพิจารณาเป้าหมายของศาสนศาสตร์

เป้าหมายหลัก

มีหลายวิธีในการอธิบายเป้าหมายต่าง ๆ
 ของศาสนศาสตร์ซึ่งเป็นไปได้ที่จะกล่าวถึงได้ครบทุกเป้าหมาย
 ในนิยามแบบทั่วไปที่สุด
 เราปฏิบัติใช้ศาสนศาสตร์ด้วยเหตุผลเดียวกันกับที่เราทำทุกอย่างในฐานะคริสเตียน
 ในภาษาของหนังสือคำสอน *Westminster Shorter Catechism* คำถามที่ 1
 ศาสนศาสตร์เป็นหนึ่งในวิธีการที่เรา
 “ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและผลิตผลในใจในพระองค์ตลอดไป”
 ไม่มีทางใดที่จะกล่าวให้ถูกต้องไปกว่านี้แล้ว
 นักศาสนศาสตร์ควรมีวิธีการที่เฉพาะเจาะจงในการพยายามถวายเกียรติแด่พระเจ้า
 และพยายามผลิตผลในใจในพระองค์พร้อมไปกับการถวายเกียรตินี้
 ในบางแง่มุม ความแตกต่างระหว่างคำนิยามต่าง ๆ
 ของศาสนศาสตร์ที่เราได้สำรวจกันไปแล้วทำให้เรามีจุดเริ่มต้นสำหรับ
 การนิยามศาสนศาสตร์แบบทางการในฐานะ “ศาสตร์” เป็นหลัก
 หรือในฐานะสาขาทางวิชาการ บ่งชี้ว่าเป้าหมายอันหนึ่งก็คือ ในเชิงปัญญาหรือแนวคิด
 กล่าวคือ การสอนหรือการพัฒนาหลักคำสอนที่เน้นเรื่องทางปัญญา และในอีกด้านหนึ่ง
 การนิยามศาสนศาสตร์โดยเน้นแง่มุมเชิงปฏิบัติ/ชีวิตบ่งชี้ว่าเป้าหมายของเราก็คือการ
 พัฒนาการสอนหรือหลักคำสอนที่เน้นประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องกับชีวิตทั้งชีวิตของเรา
 ในพระคริสต์

เราจะใช้แนวคิดทั้งสองแบบข้างต้นในการมองศาสนศาสตร์โดยอภิปรายเกี่ยวกับสามเป้าหมายหลักของศาสนศาสตร์ เราจะกล่าวถึง “หลักข้อเชื่อถูกต้อง” (orthodoxy), “การปฏิบัติถูกต้อง” (orthopraxis) และ “ความรู้สึกถูกต้อง” (orthopathos) เรามาเริ่มต้นที่เป้าหมายแรก “หลักข้อเชื่อถูกต้อง”

หลักข้อเชื่อถูกต้อง

โดยพื้นฐานแล้ว ความถูกต้องของหลักข้อเชื่อ (doctrinal orthodoxy) เป็นเป้าหมายหลักของศาสนศาสตร์คริสเตียนที่น่าเชื่อถือ คำว่า orthodoxy ถูกใช้ในแบบที่แตกต่างกัน โดยคริสตจักรต่าง ๆ แต่ในที่นี้เราจะใช้คำนี้เพื่อหมายถึง “ความคิดที่ถูกต้องหรือข้อตรง” เป้าหมายของ หลักข้อเชื่อที่ถูกต้อง คือการบรรลุหลักคำสอนที่ถูกต้องหรือแท้จริง ไม่ว่าจะสังกัดนิกายหรือคริสตจักรใด เมื่อเราปฏิบัติศาสนศาสตร์เราให้ความสนใจไม่มากนักในความสัตย์จริงของสิ่งที่เราเชื่อ เราอยากจะเชื่อ ในสิ่งที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า โลกของเรา และตัวตนของเรา มันเป็นเรื่องยากที่จะมองข้ามความสำคัญของเป้าหมายของ หลักข้อเชื่อที่ถูกต้องในประวัติศาสตร์ของศาสนศาสตร์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ความสำคัญในเชิงแนวคิดนี้ได้เป็นประเด็นสนใจหลักในงานวิชาการศาสนศาสตร์มาโดยตลอด

เราลองมาพิจารณาสารบัญของส่วนที่ 3 ของหนังสือ *Systematic Theology* ของ Louis Berkhof กันสักครู่ โดยในส่วนนี้ของหนังสือได้ให้รายละเอียดของ “หลักคำสอนว่าด้วยความเป็นบุคคลและการงานของพระคริสต์” ไว้ดังนี้

ความเป็นบุคคลของพระคริสต์

- I. หลักคำสอนของพระคริสต์ในประวัติศาสตร์
- II. พระนามและพระลักษณะของพระคริสต์
- III. ความเป็นบุคคลที่มีเอกภาพของพระคริสต์

สถานะของพระคริสต์

- I. สถานะของผู้มีความถ่อมใจ
- II. สถานะของผู้ได้รับการยกชู

ตำแหน่งของพระคริสต์

- I. บทนำ: ตำแหน่งผู้เผยพระวจนะ
- II. ตำแหน่งปุโรหิต
- III. สาเหตุและความจำเป็นของการไถ่บาป
- IV. ธรรมชาติของการไถ่บาป
- V. ทฤษฎีที่แตกต่างกันของการไถ่บาป

- VI. วัตถุประสงค์และขอบเขตของการไถ่บาป
- VII. งานอธิษฐานวิงวอนของพระคริสต์
- VIII. ตำแหน่งจอมราชา

จากเค้าโครงข้างต้นค่อนข้างชัดเจนว่า เป้าหมายหลักของ Berkhof ในขณะที่เขียนบทต่าง ๆ เหล่านี้ก็เพื่อให้ผู้อ่าน ได้เรียนรู้หลักคำสอนที่ถูกต้อง หรือเพื่อที่จะเข้าใจแนวคิดที่ถูกต้อง

ในอดีตที่ผ่านมา เป็นเรื่องค่อนข้างง่ายสำหรับนักศาสนศาสตร์ที่จะพูดจาแบบวางท่าเกี่ยวกับเรื่องนี้และในด้านความเชื่อของคริสเตียนว่าเป็นความจริงโดยสมบูรณ์ แต่ในยุคปัจจุบัน ด้วยการสื่อสารที่รวดเร็วและการเปลี่ยนแปลงด้านประชากร ทั่วโลก เราพบกับความเชื่ออื่น ๆ ที่ไม่ใช่คริสเตียนแทบจะทุกมุมถนน และสิ่งนี้ทำให้หลายคนสับสนและถูกบั่นทอนพลังงานในการแสวงหาความจริงและการคิดอย่างถูกต้อง

แม้กระทั่งนักศาสนศาสตร์คริสเตียนหลายคนยังสงสัยว่า เราจะมั่นใจอย่างหนักแน่น ได้จริงหรือเกี่ยวกับความจริงตามขนบธรรมเนียมดั้งเดิมที่กล่าวอ้างถึงความเชื่อคริสเตียน นอกเหนือจากที่อิทธิพลจากภายนอกที่สร้างความสับสนให้แก่ชุมชนคริสเตียนแล้ว เรายังจะต้องเผชิญกับข้อเท็จจริงที่ว่า เป็นเรื่องยากมากที่จะพบเห็นผู้เชื่อคริสเตียนที่สามารถเห็นพ้องกันในเรื่องต่าง ๆ นอกเหนือจากแก่นหลักคำสอนเพียงไม่กี่ประเด็น

แม้แนวโน้มต่าง ๆ ในปัจจุบันจะเป็นตามที่ได้กล่าวไป เรายังควรยืนยันซ้ำว่า การพัฒนาหลักคำสอนที่ถูกต้อง หรือบทเรียนต่างๆ ของสิ่งที่เราเรียกว่าหลักคำสอนที่แท้จริง ควรจะเป็นหนึ่งในเป้าหมายหลักของศาสนศาสตร์ ความท้าทายในการแสวงหาหลักข้อเชื่อที่ถูกต้องที่เราเผชิญอยู่ในทุกวันนี้ ไม่ได้เป็นเรื่องแปลกประหลาดอะไร พระเยซูและเหล่าอัครสาวกก็ได้เผชิญกับความหลากหลายทางศาสนาในโลกแถบเมดิเตอร์เรเนียนมากพอ ๆ กับเราในขณะนี้ ถึงกระนั้น พระเยซูก็ได้ประกาศอย่างไม่ลังเลว่า ผู้ที่ติดตามพระองค์จะต้องเป็นผู้ที่แสวงหาความจริง

โปรดระลึกว่าในพระธรรมยอห์น 17:17 พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดา ดังนี้

**ขอทรงแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง
พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง (ยอห์น 17:17)**

พระเยซูทรงให้ความสนใจอย่างลึกซึ้งกับหลักคำสอนที่แท้จริง พระองค์ทรงยืนยันว่า หลักข้อเชื่อที่ถูกต้องเป็นหนึ่งในเป้าหมายหลักของศาสนศาสตร์ และในฐานะสาวกของพระองค์ เราจะต้องทำเช่นเดียวกัน

โดยที่เรามีเป้าหมายเชิงแนวคิดของศาสนศาสตร์อยู่ในใจแล้ว เรามาลองดูเป้าหมายที่สอง “การปฏิบัติถูกต้อง” กันต่อ

การปฏิบัติถูกต้อง

กล่าวในแง่ที่สุด การปฏิบัติที่ถูกต้อง (orthopraxis) หมายถึง การพัฒนาหลักคำสอนหรือการสอนที่เน้นพฤติกรรมหรือการปฏิบัติที่ถูกต้อง คุณคงจำได้ว่า วิลเลียม เอ็มส์ ได้อธิบายนิยามหลักของศาสนศาสตร์ว่าเป็นหลักคำสอนแห่ง “การมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า”

ซึ่งแง่มุมหนึ่งของการมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้านั้นก็คือการประพฤติปฏิบัติของเรา ความคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับหลักศาสนศาสตร์ต่าง ๆ นั้น ไม่เพียงพอ เราจะต้องนำหลักคิดเหล่านั้น ไปสู่การปฏิบัติ และปฏิบัติอย่างถูกต้อง

เป็นที่ประจักษ์ว่าศาสนศาสตร์คริสเตียนควรจะนำเรา ไปสู่การกระทำที่ถูกต้อง หรือขอบธรรม ยกตัวอย่างเช่น ศาสนาการสอนเราว่าเราจะต้องอธิษฐาน ประกาศนมาสการพระเจ้า รับใช้ กันและกัน และให้อย่างใจกว้างขวางแก่คนยากจน แต่การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้และความจริงอื่น ๆ ยังไม่เพียงพอในการเป็นศาสนศาสตร์คริสเตียนที่เชื่อถือได้

ความจริงเหล่านี้จะต้องถูกแปลง ไปสู่การกระทำที่เหมาะสม ไปสู่ การปฏิบัติที่ถูกต้อง

มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่คริสเตียนจำนวนหนึ่งต้องเผชิญกับเรื่องท้าทายใหญ่ ๆ มากมายในการพยายามรักษาความสนใจต่อเป้าหมายเชิงศาสนศาสตร์ว่าด้วยเรื่อง การปฏิบัติอย่างถูกต้อง ประการแรก

ผู้คนนอกคริสตจักรกระหน่ำโจมตีเราอย่างต่อเนื่องด้วยคำโกหกที่ว่า

โลกนี้มัน ไม่มีระบบศีลธรรมที่สมบูรณ์ในตัวเอง

ไม่มีพฤติกรรมไหนที่ถือว่าดีหรือชั่วอย่างชัดเจน เราหลายคนเริ่มเหนื่อยล้าขึ้นเรื่อย ๆ

ในการยืนหยัดต้านกระแสแห่งวัฒนธรรมของเรา

โดยการยืนยันว่าโลกนี้มีวิธีการประพฤติตนที่ถูกและผิด

แต่นอกเหนือจากนั้น แม้กระทั่งภายในคริสตจักรเอง

การที่เราเจียบและไม่ทำให้หลักการปฏิบัติอย่างถูกต้อง (orthopraxis)

เป็นเป้าหมายสำคัญ

ส่วนหนึ่งเกิดจากการที่เราในฐานะคริสเตียนเคยล้มเหลวในเรื่องนี้มาก่อนในอดีต

คริสตจักรได้กระทำบาปมากมายในนามของความจริง

เมื่อเรามองเข้าไปในประวัติศาสตร์คริสตจักรและพบเห็นพฤติกรรมที่น่ากลัวโดยมีกา รให้เหตุผลเชิงศาสนศาสตร์ที่จริงจัง

มันเป็นข้อเท็จจริงที่น่าเศร้าในประวัติศาสตร์ที่คนเคร่งศาสนา

(แม้กระทั่งคริสเตียนที่จริงจัง)

มักจะใช้ศาสนศาสตร์ของพวกเขาในการแก้ต่างให้แก่บาปที่เลวร้าย

ของตัวเองทุกรูปแบบ

แต่ถึงแม้ว่ามีปัญหาท้าทายตามที่กล่าวไปข้างต้น

การปฏิบัติอย่างถูกต้องยังคงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งवाद

เพราะว่าความประพฤติของเรายังคงมีความสำคัญต่อพระเจ้า การกระทำดีและเลวของเรายังคงมีผลต่อรางวัลในชีวิตนิรันดร์ของเรา สิ่งดีต่างๆ ที่เราทำอาจเป็นวิธีการของพระเจ้าในการปรนนิบัติพี่น้องคริสเตียนของเราและเราสามารถเป็นพยานที่ทรงพลังเพื่อพระคริสต์ต่อสังคมที่ยังไม่เชื่อผ่านความประพฤติที่เหมาะสม ด้วยเหตุผลเหล่านี้และเหตุผลอื่นๆ ทำให้หลักการปฏิบัติอย่างถูกต้อง

(orthopraxis) ยังจะต้องเป็นเป้าหมายสำคัญของศาสนศาสตร์

ถึงตอนนี้เราจำเป็นต้องระแวงระวังอย่างมากเพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ โดยความถ่อมใจและความรักจะต้องเป็นเครื่องหมายของทุกการกระทำของเรา และเราจะต้องไม่ลดทอนชีวิตคริสเตียนเหลือเพียงแค่เรื่องของการกระทำ ถึงกระนั้น ศาสนศาสตร์ก็ไม่ควรจะเป็นแค่เรื่องของความถูกต้องเชิงแนวคิดเท่านั้น แต่ควรจะสอนถึงลักษณะของการกระทำต่างๆ ที่เราควรจะทำ

ในพระธรรมยากอบ 2:19 ได้เขียนไว้ดังนี้

ท่านเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียว นั่นก็ดี
แม้พวกผีก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น (ยากอบ 2:19)

อย่างน้อยความจริงประการหนึ่งก็คือ แม้กระทั่งมารยังรู้หลักข้อเชื่อ แต่หลักข้อเชื่อที่ถูกต้องมีประโยชน์อะไรสำหรับมาร?

ผมมั่นใจว่าซาตานเชื่อในหลักตรีเอกานุภาพ มันเชื่อว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาป มันเชื่อว่าการฟื้นคืนพระชนม์เกิดขึ้นจริง มันรู้จักข่าวประเสริฐที่แท้จริงว่าด้วยความรอดโดยพระคุณผ่านความเชื่อ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อที่ถูกต้องเหล่านี้ไม่มีประโยชน์สำหรับซาตานเพราะมันไม่ได้พาตัวเองจากหลักข้อเชื่อที่ถูกต้อง ไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้อง หรือสู่การนมัสการและรับใช้พระเจ้าที่แท้จริงพระองค์เดียว เราจะต้องปฏิเสธการล่อลวงที่ทำให้เรากำหนดว่าการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้องเป็นเป้าหมายรองของศาสนศาสตร์คริสเตียน การปฏิบัติที่ถูกต้องจะต้องคงสถานะหนึ่งในเป้าหมายหลักของศาสนศาสตร์

นอกเหนือจาก orthodoxy และ orthopraxis ยังมีอีกหนึ่งเป้าหมายของศาสนศาสตร์ที่ควรกล่าวถึง เราจะเรียกเป้าหมายนี้ว่า “orthopathos” ซึ่งแปลว่า “ความรู้สึกหรืออารมณ์ที่ถูกต้องหรือเหมาะสม”

ความรู้สึกถูกต้อง

การมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าเกี่ยวข้องกับการแน่ใจว่าความรู้สึกต่างๆ ในระดับลึกที่สุดของเราอยู่ในการรับใช้พระองค์ กล่าวคือ ความชื่นชมยินดี ความผิดหวัง ความปรารถนา ความโกรธ ความเบื่อกวนใจ และอารมณ์อื่นๆ

อีกมากมายจะต้องกลายเป็นหนึ่งเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า น่าเสียดายว่าหากมีเป้าหมายใดของศาสนศาสตร์ที่นักศาสนศาสตร์สายวิชาการมีแนวโน้มที่จะมองข้าม เป้าหมายนั้นคือ “ความรู้สึกถูกต้อง” (orthopathos)

การเพิกเฉยต่อมิติด้านอารมณ์ของศาสนศาสตร์เกิดขึ้นเพราะสองสาเหตุเป็นอย่างน้อย ประการแรก นักศาสนศาสตร์สายวิชาการจำนวนมากมักจะไร้ทักษะในทางจิตวิทยาในการแสดงออกหรือวินิจฉัยความรู้สึกต่าง ๆ อันที่จริงภายใต้รูปแบบเชิงวิชาการที่เน้นแต่ความจริงโดยปราศจากอารมณ์ผู้คนมักจะเลือกทำอาชีพในด้านศาสนศาสตร์เชิงวิชาการ

กลายเป็นศาสตราจารย์และอาจารย์

เพื่อที่พวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงมิติทางอารมณ์ของชีวิต ด้วยเหตุนี้ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เราจะพบว่ามื่ออารมณ์ความตื่นเต้น ความชื่นชมยินดี ความเจ็บปวด ความเห็นอกเห็นใจ ความอาทร

และความรักในงานเขียนวิชาการด้านศาสนศาสตร์น้อยพอ ๆ

กับในตำราวิชาการด้านพฤกษศาสตร์

หากคุณเคยอ่านงานวิชาการศาสนศาสตร์จำนวนมาก

คุณก็จะรู้ว่ามีทำให้ความสนใจเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกน้อยมาก

บ่อยครั้งเป็นเพราะว่านักศาสนศาสตร์อาชีพเหล่านี้ไม่ให้คุณค่ากับอารมณ์ความรู้สึกหรือพวกเขาไม่ได้พัฒนาตัวเองในทางอารมณ์ความรู้สึก

อุปสรรคประการที่สองในเรื่อง อารมณ์ที่ถูกต้อง (orthopathos)

ก็คือการที่คริสเตียนจำนวนมากได้ตกอยู่ในกับดักของการเชื่อว่าความรู้สึกต่าง

ๆ นั้นเป็นเรื่องไร้ศีลธรรม หรือเป็นกลางทางศีลธรรม

พวกเขาบอกว่ามันไม่เหมาะสมที่จะพูดว่าบางความรู้สึกเป็นสิ่งถูกต้องและความรู้สึก

อื่น ๆ เป็นเรื่องผิด พวกเขาเชื่อว่าแนวคิดของ orthopathos หรือความรู้สึกถูกต้อง

เป็นเรื่องเข้าใจผิดทั้งหมด

และไม่ว่ามุมมองแบบไร้ศีลธรรมที่มีต่ออารมณ์ความรู้สึกจะแพร่หลายเพียงใด

มุมมองแบบนี้สอดคล้องกับทฤษฎีจิตวิทยาสมัยใหม่บางทฤษฎีมากกว่าที่สอดคล้องกับ

มุมมองต่างๆ ในพระคัมภีร์

ตัวอย่างที่ยอดเยี่ยมของ pathos ในงานเขียนศาสนศาสตร์ ได้แก่งานเขียนต่างๆ ของอาจารย์เปาโล เราทุกคนรู้ว่าเปาโลให้ความสนใจกับ “หลักข้อเชื่อถูกต้อง”

(orthodoxy) เขาอุทิศตนให้กับการแสวงหาความจริง อย่างไรก็ตาม

ครั้งแล้วครั้งเล่าในขณะที่เขาเขียนเกี่ยวกับความจริง

เขาไม่อาจควบคุมความรู้สึกไว้ในใจได้ การสะท้อนความเห็นต่อ orthodoxy

ทำให้เกิดการระเบิดออกทางอารมณ์โดยทันที

ผมจำได้ระหว่างการเขียนอธิการิบายสำหรับพระธรรม 1 และ 2 โครินธ์

หลายครั้งเหลือเกินที่ผมต้องประหลาดใจที่ได้เห็นเปาโลแสดงอารมณ์ออกมาระหว่างการถกเถียงเรื่องศาสนศาสตร์

หรือดูอีกตัวอย่างหนึ่งจากพระธรรมโรมซึ่งมักจะถูกยกย่องว่าเป็นงานเขียนเชิงศาสนศาสตร์ที่ลึกซึ้งที่สุดของเปาโล หลังจากการสะท้อนความคิดเห็นในบทที่ 9-11

ต่อประเด็นที่ซับซ้อนเกี่ยวกับบทบาทของชาวยิวและชาวต่างชาติในแผนงานของพระเจ้าในอนาคต เปาโลระเบิดคำสรรเสริญพระเจ้าออกมา ดังที่เขียนไว้ในพระธรรมโรม 11:33-36

โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้น ล้ำลึกเท่าใด
 ข้อตัดสินใจของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้
 และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ “เพราะว่า
 ใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า?
 หรือใครเป็นที่ปรึกษาของพระองค์?
 หรือใครได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์
 ที่พระองค์จะต้องตอบแทนเขา? เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์
 โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์
 ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อามิน (โรม 11:33-36)

ครั้งสุดท้ายที่คุณอ่านเจออะไรแบบนี้ในช่วงกลางของบทความวิชาการเชิงศาสนศาสตร์คือเมื่อไหร่?

การฟังพาอาศัยกัน

หลังจากที่เราได้แนะนำเป้าหมายหลัก 3 อย่างของศาสนศาสตร์ไปแล้ว เราจะต้องอภิปรายถึงการฟังพาอาศัยกันของเป้าหมายเหล่านั้น ซึ่งเป็นเหตุผลสำคัญว่าทำไมเราจะต้องไม่มองข้ามเป้าหมายใดเป้าหมายหนึ่งของศาสนศาสตร์ เป้าหมายเหล่านี้ผูกพันกันในระดับที่เป็นไปไม่ได้ที่เราจะมีความเชี่ยวชาญในเป้าหมายหนึ่งโดยปราศจากความเชี่ยวชาญในอีกสองเป้าหมายที่เหลือ เพื่ออธิบายว่าเราหมายความว่าอย่างไร เราจะพิจารณาในสามประเด็น ประการแรก เราจะดูว่าเป้าหมาย orthodoxy เสริมสร้างเป้าหมายอื่น ๆ อย่างไร จากนั้นเราจะดูว่า orthopraxis หนุนเสริมอีกสองเป้าหมายศาสนศาสตร์อย่างไร และประการที่สาม เราจะอภิปรายว่า orthopathos สนับสนุนอีกสองเป้าหมายอย่างไร เรามาเริ่มโดยการพิจารณาว่า orthodoxy หรือหลักข้อเชื่อถูกต้องเสริมสร้างอีกสองเป้าหมายศาสนศาสตร์ของเราอย่างไร

หลักข้อเชื่อถูกต้อง

ในปัจจุบันคริสเตียนส่วนใหญ่ตระหนักในหลักการว่าจำเป็นต้องมีหลักข้อเชื่อถูกต้อง (orthodoxy) เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติถูกต้อง (orthopraxis)

และความรู้สึกถูกต้อง (orthopathos)

เราเรียนรู้จากนักศาสนศาสตร์สายวิชาการที่มีชื่อเสียงว่า ก่อนอื่นเราจะต้องเข้าใจความจริงและจากนั้นนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตของเรา เป็นเรื่องค่อนข้างปกติสำหรับคริสเตียนที่จะใช้ชีวิตตามตัวแบบที่ตรงไปตรงมา “สิ่งที่ฉันเชื่อจะมีผลต่อวิธีการที่ฉันดำเนินชีวิต” และนั่นก็เป็นความจริง สิ่งที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับความจริงจะมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อการดำเนินชีวิตของเรา

ในขณะที่ orthodoxy ของเราพัฒนาขึ้นผ่านการศึกษาแนวคิด ศาสนศาสตร์ สิ่งที่เราเข้าใจว่าเป็นจริงจะยืนยันหรือทำลายพฤติกรรมและอารมณ์ของเรา บางทีคุณอาจเป็นคน ๆ หนึ่งที่มีแนวโน้มโดยธรรมชาติที่จะรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้อื่นและกระทำตามความรู้สึกนั้น ถึงตอนนี้

เมื่อคุณได้เรียนรู้แนวคิดตามพระคัมภีร์อย่างความเป็นมนุษย์ตามพระฉายาของพระเจ้า และความสำคัญของความเมตตาและความกรุณาต่อผู้อื่น คุณจะพบว่าพฤติกรรมและอารมณ์ความรู้สึกเหล่านั้น (ที่คุณมีแนวโน้มโดยธรรมชาติ) ถูกยืนยันและพัฒนาขึ้นโดยการยกระดับมุมมองตามหลักข้อเชื่อถูกต้อง

ในขณะเดียวกัน

มุมมองหลักข้อเชื่อที่ถูกต้องสามารถทำลายพฤติกรรมและความรู้สึกของเรา บางทีคุณอาจเป็นคนหนึ่งที่ต่อสู้กับความเห็นแก่ตัวและความโลภ คุณรู้สึกเฉยชาต่อคนจนและไม่ทำอะไรในการช่วยบรรเทาปัญหาของพวกเขา แต่เมื่อความคิดเชิงศาสนศาสตร์ของคุณเป็นไปตามหลักพระคัมภีร์มากขึ้น พฤติกรรมและอารมณ์ความรู้สึกของคุณย่อมจะถูกทำลายโดยมุมมองหลักข้อเชื่อที่ถูกต้อง ในเรื่องนี้และเรื่องอื่น ๆ อีกมากมาย การพัฒนา orthodoxy ของเราย่อมส่งเสริม

orthopraxis และ orthopathos

โดยการยืนยันและการทำลายวิธีการดำเนินชีวิตของเรา

การปฏิบัติถูกต้อง

ถึงตอนนี้เรามาดูวิธีที่สองที่เป้าหมายศาสนศาสตร์ของเราพึ่งพากันและกัน นั่นคือ orthopraxis (การปฏิบัติถูกต้อง) จะหนุนเสริม

orthodoxy (หลักข้อเชื่อถูกต้อง) และ orthopathos (อารมณ์ถูกต้อง) ของเราอย่างไร? ความประพฤติของเรามีอิทธิพลต่อความเชื่อและอารมณ์ความรู้สึกของเราอย่างไร?

ในด้านหนึ่ง praxis หรือการกระทำของเราสามารถยืนยันหรือทำลายสิ่งที่เราเชื่อว่าเป็นจริง ตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ที่เกิดขึ้นบ่อยก็คือเมื่อคุณถามคำถามต่อนักเรียนศาสนศาสตร์ที่เอาจริง เอาใจว่า “ทำไมเราจึงควรอธิษฐาน?”

บ่อยครั้งเหลือเกิน เมื่อผู้เชื่อไม่ได้มีการอธิษฐานมากนัก คำตอบต่อคำถามข้างต้นก็จะฟังดูไม่ค่อยมีน้ำหนัก ประมาณว่า “เราอธิษฐานเพราะว่าพระเจ้าทรงสั่งให้ทำ” ในขณะที่คำตอบนั้นอาจถูกต้อง ผมไม่เคยได้ยินนักอธิษฐาน หรือคนที่เป็นที่รู้จักว่ามีชีวิตอธิษฐานที่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่คนไหนจะมีคำตอบในลักษณะนี้ ประสบการณ์ของการอธิษฐานมาหลายปีทำให้คน ๆ หนึ่งมีความรู้สึกไวในการมองเห็นเหตุผลอื่นอีกมากมายสำหรับการอธิษฐาน มันเป็นความจริงที่เราควรอธิษฐานเพราะเราว่าพระเจ้าสั่งให้ทำ แต่การขาดประสบการณ์ในการอธิษฐานมักจะขัดขวางเราไม่เห็นมองเห็นแรงจูงใจตามหลักพระคัมภีร์อื่น ๆ สำหรับการอธิษฐาน

ในทางตรงกันข้าม การปฏิบัติ/การกระทำของเราสามารถพาเราไปสู่ orthodoxy (หลักข้อเชื่อถูกต้อง) มากขึ้น เมื่อผู้เชื่อมีประสบการณ์ในการอธิษฐานมากขึ้น บ่อยครั้งพวกเขาจะสามารถมองเห็น ได้ชัดเจนขึ้นถึงเหตุผลทุกรูปแบบที่พระคัมภีร์สอนเราให้อธิษฐาน เราอธิษฐานเพราะว่าพระเจ้าทรงสมควรได้รับคำอธิษฐานของเรา เราอธิษฐานเพราะว่าเราขาดพระองค์ไม่ได้ นอกจากนี้ เราอธิษฐานด้วยเหตุผลตามที่กล่าวไว้ในพระธรรมยากอบ 5:16

คำวิงวอนของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากและเกิดผล (ยากอบ 5:16)

การขาดพฤติกรรมที่อยู่ในทางพระเจ้าทำให้เราขาดความเชื่อเชิงศาสนศาสตร์ ที่กล่าวมานี้ แต่ประสบการณ์ของการใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์ในการอธิษฐานนั้นทำลาย ยืนยัน และเสริมสร้างความเชื่อของเราในหลายรูปแบบ

นอกเหนือจากนี้

การปฏิบัติ/การกระทำของเรายังมีอิทธิพลต่อมิติทางอารมณ์ของศาสนศาสตร์ สิ่งที่เราทำส่งผลต่อความรู้สึกของเรา โดยอาจจะยืนยันหรือทำลายความรู้สึกของเรา ยกตัวอย่างเช่น เมื่อผู้เชื่อทำบาปที่ร้ายแรง บ่อยครั้งสิ่งที่เกิดขึ้นคือพวกเขาต้องเผชิญประสบการณ์ทางอารมณ์ของการรู้สึกผิดและการตัดสินใจตัวเอง ในขณะที่เดียวกัน เมื่อเราทำสิ่งที่ถูกต้อง เรามักจะพบกับความชื่นชมยินดีและความสุขจากการยอมรับและพระพรของพระเจ้า ดังที่เราได้เห็นแล้ว สิ่งที่เราเชื่อมีผลต่อสิ่งที่เรากระทำและรู้สึก สิ่งที่เรากระทำมีผลต่อความเชื่อและความรู้สึกของเรา ถึงตอนนี้เราควรหันไปพิจารณามุมมองสุดท้ายเกี่ยวกับการพึ่งพาอาศัยกันของเป้าหมายในศาสนศาสตร์:

ความรู้สึกของเรามีอิทธิพลต่อสิ่งที่เราเชื่อและสิ่งที่เรากระทำได้อย่างไร

ความรู้สึกถูกต้อง

นี่เป็นเหตุผลที่ทำไมเราพบว่าในพระธรรมสดุดีนั้น อารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนเพลงสดุดีจะขับเคลื่อนความคิดและการกระทำของพวกเขาไม่ทางใดก็ทางหนึ่งในด้านหนึ่ง เมื่อผู้เขียนเพลงสดุดีรู้สึกถูกต้องทั้งการแสดงออกในทางความคิดตามหลักข้อเชื่อจะเน้นไปที่การทดลองที่เขากำลังเผชิญอยู่และที่ว่าการเชื่อในพระเจ้าของเขาจะมีบทบาทในความทุกข์ยากนี้ได้อย่างไร ตัวอย่างเช่น คำกล่าวของดาวิดในสดุดี 13:1, 3

ข้าแต่พระยาห์เวห์ อิกนานเท่าใด?
 พระองค์จะทรงลืมข้าพระองค์เป็นนิตย์หรือ?
 พระองค์จะซ่อนพระพักตร์จากข้าพระองค์นานเท่าใด? ...
 ขอทรงพิจารณา และตอบข้าพระองค์เถิด (สดุดี 13:1, 3)

นอกจากนี้ การกระทำต่าง ๆ ของผู้เขียนเพลงสดุดียังได้รับอิทธิพลจาก pathos ของพวกเขา เมื่อพวกเขาารู้สึกโดดเดี่ยว พวกเขาไม่ได้อยู่นิ่งเฉยอย่างสงบ แต่พวกเขาร้องไห้ น้ำตาไหลพราก จนกระทั่งล้มป่วย ดังที่ผู้เขียนเพลงสดุดีได้เขียนไว้ในสดุดี 6:6

ข้าพระองค์อ่อนเปลี้ยด้วยการคร่ำครวญ
 และหลังน้ำตาท่วมที่นอนทุกคืน ที่เอนกายก็ชุ่มโชกไปด้วยน้ำตา (สดุดี 6:6)

ในขณะเดียวกัน เมื่อผู้เขียนเพลงสดุดีเต็มล้นด้วยความชื่นชมยินดี พวกเขาารู้สึกมีพลังที่จะรับใช้พระเจ้าโดยการเดินรำและสรรเสริญ ดังที่เราพบในสดุดี 30:11

พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนการไว้ทุกข์ของข้าพระองค์เป็นการเดินรำ
 พระองค์ทรงถอดเสื้อผ้ากระสอบของข้าพระองค์ออก
 และทรงคาดเอวข้าพระองค์ด้วยความยินดี (สดุดี 30:11)

จากตัวอย่างต่าง ๆ ข้างต้น เราจะเห็นได้ว่าทั้งสามเป้าหมายของ ศาสนศาสตร์ (หลักข้อเชื่อถูกต้อง การปฏิบัติถูกต้อง และความรู้สึกถูกต้อง) มีการพึ่งพาอาศัยกันอย่างสูง สิ่งที่เราเชื่อมีอิทธิพลต่อการกระทำและอารมณ์ของเราเสมอ การปฏิบัติ/การกระทำของเรามีผลต่อความเชื่อและอารมณ์ของเรา

และอารมณ์ของเรามีผลต่อพฤติกรรมและความเชื่อของเราไม่ทางใดก็ทาง
ความเข้าใจที่ว่าเป้าหมายทั้ง 3 ของศาสนศาสตร์มีการพึ่งพาอาศัยกัน
ได้ชี้ให้เราถึงประเด็นหนึ่งที่สำคัญ คือในทั้ง 3 เป้าหมายนั้น คือเป้าหมายไหน
มีความสำคัญมากกว่า และ มีความสำคัญเหนือเป้าหมายอื่นด้วยหรือไม่?
เราควรจะให้ความสำคัญมากเป็นพิเศษกับหลักข้อเชื่อถูกต้อง, การปฏิบัติถูกต้อง,
หรือความรู้สึกถูกต้อง?

ลำดับความสำคัญ

คริสเตียนจำนวนมากมีคำตอบที่ตรงไปตรงมาต่อคำถามข้างต้น
พวกเขามั่นใจว่าการออกแบบของพระเจ้าคือการที่เราจะให้ความสำคัญเป็นอันดับ
แรกกับการปรับความเชื่อของเราให้ถูกต้องเพื่อที่ว่าความเชื่อจะเปลี่ยนการกระทำของ
เรา และการกระทำจะเปลี่ยนอารมณ์ความรู้สึกของเรา
อาจเขียนได้รูปแบบการจัดลำดับความสำคัญอาจจะสรุปได้ประมาณนี้ว่า “คิดถูกต้อง,
ทำถูกต้อง, จากนั้นคุณจะรู้สึกถูกต้อง” แนวทางในการมองศาสนศาสตร์
แบบนี้เป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย

ถึงตอนนี้

แน่นอนที่สุดว่า ไม่มีข้อสงสัยเลยว่ายุทธศาสตร์นี้มีความชอบธรรมอย่างเป็นที่สุด
ไม่มีอะไรที่ผิดในตัวของมันเอง
แต่ปัญหาเกิดขึ้นเมื่อเราทำตามการจัดลำดับความสำคัญแบบนี้ตลอดเวลา
เพราะดูเหมือนว่าเราจะไม่เคยคิดไกลเกินไปกว่าลำดับแรก
ซึ่งทำให้ศาสนศาสตร์ของเราอ่อนแอ
การเอาจริงเอาจังในเรื่องศาสนศาสตร์ด้านการปฏิบัติและด้านความรู้สึกจะถูกเพิกเฉย
หรือดีที่สุดในที่สุดก็ถูกถือว่าเป็นเรื่องลำดับรอง

มันเป็นประโยชน์ที่จะพิจารณาเป้าหมายต่าง ๆ

ของศาสนศาสตร์ในวิถีทางเดียวกันกับที่เราพิจารณาระบบที่สำคัญของร่างกายมนุษย์
เราทุกคนรู้ว่าเรามีระบบที่สำคัญหลายระบบ ได้แก่ ระบบประสาทส่วนกลาง
ระบบย่อยอาหาร ระบบปอด ระบบหัวใจและหลอดเลือด เออละ
ระบบไหนที่ควรได้รับความสำคัญสูงสุด
อะไรคือลำดับที่เหมาะสมสำหรับการพิจารณาความเชื่อมโยงกันระหว่างระบบต่าง ๆ
เหล่านี้? เราอาจพิจารณาถึงการที่ระบบประสาทมีผลต่อระบบย่อยอาหาร

แต่เราก็อาจพิจารณาถึงอิทธิพลของระบบย่อยอาหารต่อระบบประสาท
มันมีวิธีการที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์หลากหลายรูปแบบในการทำความเข้าใจความ
เชื่อมโยงต่าง ๆ เหล่านี้

เออละ

สิ่งที่เราได้พบเห็นเกี่ยวกับการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างสามเป้าหมายของศาสนศาสตร์
บ่งชี้ว่า การเลือกยุทธศาสตร์หรือจุดเน้นจุดเดียวซ้ำ ๆ มันไม่เพียงพอ

ดังที่เราจะพูดซ้ำอีกหลายครั้งในบทเรียนเหล่านี้ ความเชื่อ การกระทำ และความรู้สึกต่าง ๆ ของเราได้ประกอบสร้างเส้นใยแห่งความสัมพันธ์ต่อกันอันหลากหลาย แทนที่ความสัมพันธ์เหล่านี้จะมีลักษณะเส้นตรงอย่างง่าย ๆ กลับมีหลากหลายเส้น มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ถึงจุดที่ว่าเราไม่สามารถจัดลำดับว่าอันใดสำคัญที่สุด มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเราควรจะต้องให้ถูกต้องเพื่อที่เราจะมีการกระทำที่ถูกต้องและจากนั้นมีความรู้สึกที่ถูกต้อง แต่บางครั้งเราควรที่จะทำในสิ่งที่ถูกเพื่อที่เราจะคิดในทางที่ถูกและรู้สึกในทางที่ถูก และเราควรจะรู้สึกในทางที่ถูกเพื่อที่เราจะได้คิดและทำอย่างถูกต้อง พระวิญญูญาณบริสุทธิ์นำคนของพระองค์ให้บรรลุเป้าหมายต่าง ๆ ของศาสนศาสตร์ด้วยวิธีทางต่าง ๆ อันหลากหลาย

แล้วเราจะตัดสินใจกันอย่างไรว่าจะทำอะไรก่อน? เราจะตัดสินใจอย่างไรว่าจะเน้นการคิดถูกต้อง การกระทำถูกต้อง หรือความรู้สึกถูกต้อง?

คำตอบต่อคำถามนี้ก็ก็คือว่า

เราจะต้องพัฒนาสติปัญญาเพื่อที่จะจัดลำดับความสำคัญหรือการให้น้ำหนักกับเป้าหมายของศาสนศาสตร์อันที่จำเป็นมากที่สุดในแต่ละสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป

“เพราะว่าดาตฟ้าของเรือแห่งชีวิตมีการสลับสับเปลี่ยนเสมอ

ความสมดุลย์ไม่อาจเป็นอะไรที่มากไปกว่าการประสานสอดคล้องกันแบบชั่วคราว”

ชีวิตเราก็เหมือนกันดาตฟ้าเรือที่กำลังโคลงเคลง บางครั้งมันเอียงไปทางนี้ แต่ครั้งต่อมาก็เอียงไปทางนั้น เพื่อที่จะรักษาสมดุลบนดาตฟ้าเรือที่โคลงเคลง เราจะต้องเรียนรู้วิธีการโน้มตัวไปทางที่แตกต่างกันไป

แล้วแต่ว่าสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นภายใต้ฟ้าเท้าของเรานั้นเป็นเช่นไร

ถ้าเราไม่เรียนรู้วิธีการโน้มตัวที่ถูกต้อง เราจะตกออกนอกเรืออย่างแน่นอน

มันไม่มีวิธีการแบบสูตรสำเร็จเพียงวิธีเดียวในการบรรลุภารกิจเชิงศาสนศาสตร์ทุกภารกิจ ในแต่ละครั้งที่เราพยายามจะบรรลุเป้าหมายของศาสนศาสตร์

เราจะต้องถามตัวเองว่า “สิ่งจำเป็นมากที่สุดคืออะไร

สิ่งที่เราและคนรอบตัวเราจำเป็นต้องมีมากที่สุดในตอนนี้คืออะไร?

จากนั้นเราจึงกำหนดจุดเน้น/มุมมองที่เหมาะสมสำหรับสถานการณ์นั้น

และให้เราแสวงหาเป้าหมายทุกอย่างของศาสนศาสตร์ด้วยสุดหัวใจของเรา

อันตรายหลายสิ่งหลายอย่างอาจมาถึงผู้เชื่อที่ไม่รู้วิธีการปรับเปลี่ยนลำดับความสำคัญของตนเอง เมื่อเราเน้นให้น้ำหนักกับ orthodoxy อย่างต่อเนื่อง

เราจะติดกับดักของปัญญานิยม (intellectualism) อย่างง่ายดาย

เมื่อเราเน้นที่การปฏิบัติ การกระทำอย่างต่อเนื่อง เราย้ายตำแหน่งไปที่บัญญัตินิยม

(legalism) อย่างง่ายดาย

และเมื่อเราเน้นหนักไปที่เป้าหมายด้านความรู้สึกของศาสนศาสตร์อย่างต่อเนื่อง

เราตกไปในหลุมพรางของอารมณ์นิยม (emotionalism) อย่างง่ายดาย

แต่การเรียนรู้วิธีการทรงตัวแบบชั่วคราวเหมือนกับที่แดดฟ้าเรือแห่งชีวิตจะเปลี่ยนไปทางโน้นที่ทางนั้นที่ จะช่วยให้เราหลีกเลี่ยงความสุดโต่งที่กล่าวไปข้างต้น ดังนั้น เราแต่ละคนจำเป็นต้องตั้งคำถามว่า

“วิธีการที่ฉันมักจะนำศาสนศาสตร์มาใช้ฉันมักจะมีแนวโน้มจากมุมมองใด?

ฉันโน้มเอียงไปทางปัญญานิยมหรือไม่ ฉันโน้มเอียงไปทางบัญญัตินิยม หรืออารมณ์นิยม หรือส่วนผสมของสิ่งเหล่านี้?”

ไม่ว่าความโน้มเอียงโดยธรรมชาติของเราจะเป็นเช่นไร

เราจำเป็นต้องพยายามอย่างหนักที่จะเพิ่มน้ำหนักและเป้าหมายให้แก่

ศาสนศาสตร์ที่เรามีแนวโน้มจะมองข้าม

ถึงตอนนี้เราได้ให้คำนิยามต่อศาสนศาสตร์และสำรวจเป้าหมายต่าง ๆ

ของศาสนศาสตร์แล้ว เราควรย้ายไปยังหัวข้อที่สามของเรา

นั่นก็คือประเด็นของศาสนศาสตร์

มีข้อกังวลใดบ้างที่ปรากฏเมื่อเราปฏิบัติใช้ศาสนศาสตร์? เรื่องใดใน orthodoxy,

orthopraxis, และ orthopathos ที่เราควรแสวงหา?

ประเด็น

การแนะนำใครให้เข้าสู่งานด้านศาสนศาสตร์ก็เหมือนกับการแนะนำใครสักคนให้เรียนรู้เกี่ยวกับจักรวาล กล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือ มันเป็นงานที่ทำหาย ดังนั้น ในบทเรียนดังต่อไปนี้เราจะจำกัดกรอบการศึกษาศาสนศาสตร์อยู่เพียงบางประเด็นเท่านั้น

เพื่อที่เข้าไปในประเด็นต่าง ๆ ที่เราสนใจ เราจะต้องพิจารณาสองเรื่อง ประการแรก ตัวเลือกมากมายที่วางอยู่ตรงหน้านักศาสนศาสตร์ และประการที่สอง วิธีการเลือกตัวเลือกเหล่านั้นภายในบทเรียนนี้ เรามาเริ่มต้นด้วยการพิจารณาตัวเลือกต่าง ๆ ที่รอคอยใครก็ตามที่จะเข้ามาสู่แวดวงการศึกษาศาสนศาสตร์แบบทางการ

ตัวเลือก

เมื่อมีคนเริ่มเข้าสู่การแสวงหาความรู้ด้านศาสนศาสตร์อย่างจริงจัง พวกเขามักจะรู้สึกท้อแท้ใจเพราะขอบเขตอันกว้างใหญ่ของสาขาวิชานี้ มันเป็นเรื่องปกติที่จะมองศาสนศาสตร์ว่ามันครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ มากมายนับไม่ถ้วน เวลาที่ล่วงเลยมากกว่าสองพันปีของความเชื่อคริสเตียน ทำให้มีหลากหลายประเด็นที่ได้ครอบงำผู้คนเหล่านั้นที่เน้นความสนใจไปที่ศาสนศาสตร์ รายการของประเด็นต่าง ๆ อาจแตกต่างกันในคริสตจักรต่าง ๆ แต่ก็มีมีความคล้ายกันมากพอที่เราจะจัดหมวดหมู่ในเชิงศาสนศาสตร์ได้

การแสวงหาความรู้ศาสนศาสตร์โดยปกติจะประกอบด้วยประเด็นที่ค่อนข้างเป็นเชิงปฏิบัติอย่างเช่น งานมิชชั่น การประกาศ apologetics (หรือการปกป้องความเชื่อ) การนมัสการ การรับใช้แบบเมตตา การให้คำปรึกษา และ homiletics (หรือการศึกษาเรียนรู้การเทศนา)

นอกจากนี้ยังรวมถึงหัวข้อเชิงทฤษฎีหรือนามธรรมสูงอีกมากมาย ได้แก่ soteriology (การศึกษาเกี่ยวกับความรอด), ecclesiology (การศึกษาเกี่ยวกับคริสตจักร)

anthropology (มานุษยวิทยา), pneumatology

(การศึกษาเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์), Christology

(การศึกษาเกี่ยวกับพระคริสต์), theology proper

(การศึกษาเกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา), eschatology (การศึกษาเกี่ยวกับการสิ้นโลก),

biblical theology

(ศาสนศาสตร์ว่าด้วยประวัติศาสตร์แห่งการไถ่บาปที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์),

systematic theology (ศาสนศาสตร์เชิงระบบ

การจัดระเบียบคำสอนในพระคัมภีร์อย่างเป็นเหตุเป็นผล), historical theology

(การศึกษาพัฒนาการของหลักคำสอนต่างๆ ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร), และ

hermeneutics (ศาสตร์แห่งการตีความ)

ถึงตอนนี้ โดยส่วนใหญ่แล้ว

ศาสนศาสตร์สาขาวิชาการแบบดั้งเดิมได้เน้นความสนใจไปที่ประเด็นต่าง ๆ

ข้างต้นจากจุดยืนของ orthodoxy (วิธีคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้)

ในชั้นเรียนทั่วไปของโรงเรียนพระคริสตธรรมที่สอนหัวข้อเหล่านี้จะเน้นที่การทำให้แนวคิดต่างๆ เป็นระเบียบ ทำให้แน่ใจว่าทุกคนคิดอย่างเหมาะสม

ในบางครั้งบางคราวจะมีบางชั้นเรียนที่เน้นพัฒนาทักษะการเรียนรู้

ชั้นเรียนที่เน้นเรื่องการนมัสการ การประกาศ ศาสนศาสตร์แห่งการเทศนา

และการให้คำปรึกษา โดยปกติแล้วจะใส่ใจอย่างมีนัยสำคัญต่อทักษะหรือ

orthopraxis

น่าเสียดายที่มันเป็นไม่ใช่เรื่องปกติสำหรับชั้นเรียนโรงเรียนพระคริสตธรรมที่จะให้ความสำคัญกับ orthopathos หรือมิติทางอารมณ์ความรู้สึกของ ศาสนศาสตร์

แม้กระทั่งในชั้นเรียนศาสตร์แห่งการเทศนา อย่างไรก็ตาม

เมื่อเราได้เรียนรู้ในบทเรียนนี้ แนวทางการศึกษาประเด็นต่างๆ

ของศาสนศาสตร์ที่เหมาะสมนั้นเรียกร่องให้เรา

ใส่ใจอย่างลึกซึ้งซึ่งต่อทั้งสามทิศทางด้านดังกล่าว ดังนั้น

เราจะเห็นว่าภารกิจของนักศึกษาศาสนศาสตร์ช่วงใหญ่โตมโหฬาร มันมีแนวทางมากมายนับไม่ถ้วนในการศึกษาประเด็นต่างๆ ของ ศาสนศาสตร์ บัญชีที่ยาวเหยียดของตัวเลือกต่างๆ ที่เราต้องเผชิญเมื่อเราปฏิบัติใช้ศาสนศาสตร์ นำเราไปสู่ความสำคัญของการเลือกสรร

วิธีเลือก

มีอันตรายร้ายแรงประการหนึ่งที่นักศึกษาศาสนศาสตร์รุ่นใหม่จะต้องเผชิญบ่อยๆ

นั่นคือจำนวนและความซับซ้อนของประเด็นเชิงศาสนศาสตร์อาจทำให้พวกเขาารู้สึกท้อแท้ใจ อันที่จริงแล้ว

สาขาวิชานี้มีขอบเขตใหญ่มากระดับที่นักศึกษาจำนวนมากไม่สามารถทำอะไรได้มากไปกว่าศึกษาข้อมูลดิบของประเด็นเหล่านี้

ซึ่งส่งผลให้นักศึกษาเหล่านี้พบว่าตัวเองเน้นความสนใจไปที่ orthodoxy

แทบจะเรื่องเดียว เพราะว่ามีเวลาน้อยมากสำหรับการพิจารณาหัวข้อสำคัญอื่น ๆ ในบทเรียนนี้

เราจะพยายามหลีกเลี่ยงความรู้สึกท้อแท้ใจจากประเด็นเชิงศาสนศาสตร์อันมากมายก่ายกอง โดยรวบรวมความคิดของเราเพื่อพิจารณาประเด็นในจำนวนจำกัด โดยเราจะเน้นแง่มุมของศาสนศาสตร์ที่เราจะเรียกมันว่า

“สาระสำคัญของศาสนศาสตร์ในการเป็นศิษยาภิบาล” (pastoral theological concerns) ในสิ่งนี้เราหมายการรวบรวมความเชื่อ การปฏิบัติ

และอารมณ์ความรู้สึกที่เป็นประโยชน์โดยตรงต่อศิษยาภิบาลและผู้นำคริสตจักร เราไม่ได้พยายามจะนำเสนอสารานุกรมของศาสนศาสตร์ทั้งหมดในบทเรียนนี้

แต่เราจะพยายามถามตัวเองด้วยคำถามต่างๆ ดังนี้

บรรดาคนที่รับการอบรมผู้นำคริสตจักรจำเป็นต้องรู้อะไรบ้าง

พวกเขาจำเป็นต้องทำอะไรบ้าง และจำเป็นต้องรู้สึกอย่างไรบ้างในเชิงศาสนศาสตร์?

พวกเขาจำเป็นต้องมีมุมมองต่อการศึกษาศาสนศาสตร์อย่างไร?

น่าดีใจที่เราไม่ต้องประดิษฐ์คำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้

คริสตจักรได้ชี้ให้เห็นคำตอบในทิศทางที่สำคัญหลายทางอยู่แล้ว

ในขณะที่การศึกษาศาสนศาสตร์ในคริสตจักรได้พัฒนามาหลายศตวรรษ

ฉันทามติได้ขยายตัวออกไปท่ามกลางหลากหลายนิกายทั่วโลกเกี่ยวกับประเภทของประเด็นที่จะต้องถูกอภิปรายในการอบรมสั่งสอนผู้นำในคริสตจักร

ด้วยเหตุดังกล่าว

หลักสูตรทั่วไปของโรงเรียนพระคริสตธรรมจึงมีหน้าตาประมาณนี้ นั่นคือ

มีการแบ่งออกเป็นสามแขนง ได้แก่ แขนงพระคัมภีร์

แขนงประวัติศาสตร์และหลักคำสอน และแขนงภาคปฏิบัติ

โดยที่สามแขนงเหล่านี้แสดงให้เห็นวิธีการหลักที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำคริสตจักร

ในการพัฒนาการอบรม สั่งสอนศาสนศาสตร์สำหรับผู้นำคริสตจักร เราลองมาสำรวจสาขาการอบรมด้านศาสนศาสตร์เหล่านี้ที่คริสตจักรนำเสนอแก่ผู้นำของตน

โดยปกติแขนงพระคัมภีร์จะแบ่งเป็นพันธสัญญาเดิมศึกษาและพันธสัญญาใหม่ศึกษา

โดยหลักสูตรสาขานี้จะเน้นที่เนื้อหาของพระคัมภีร์และสอนให้ว่าที่ผู้นำคริสตจักรทั้งหลายเรียนรู้การตีความพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง

แขนงประวัติศาสตร์และหลักคำสอนมักจะแบ่งเนื้อหาออกเป็นประวัติศาสตร์คริสตจักรและศาสนศาสตร์ระบบ

โดยวิชาประวัติศาสตร์คริสตจักรจะเน้นไปที่วิธีการที่พระเจ้าได้พัฒนาศาสนศาสตร์ในคริสตจักรในขณะที่พระกายของพระคริสต์ได้ต่อสู้กับโลกในวิถีทางที่ต่างกันในแต่ละช่วงเวลา ศาสนศาสตร์ระบบจะนำนักศึกษาให้เรียนรู้วิธีการต่าง ๆ

ที่คริสตจักรได้จัดระบบการสอนพระคัมภีร์แบ่งเป็นการเรียบเรียงเชิงตรรกะเหตุผลหรือการเรียบเรียงเชิงระบบ ถัดจากนั้น

แขนงภาคปฏิบัติเน้นความสนใจไปที่การพัฒนาฝ่ายวิญญาณรายบุคคลของนักศึกษาและทักษะงานรับใช้เชิงปฏิบัติ ได้แก่ การเทศนาและการประกาศ

ในขณะที่เราดำเนินผ่านชุดบทเรียนนี้

เราจะตระหนักถึงความสำคัญของเส้นแบ่งของแขนงศาสนศาสตร์เหล่านี้ แทนที่จะประดิษฐ์วิธีใหม่ขึ้นมา เราจะพยายามอย่างง่าย ๆ

ในการจัดระบบและอธิบายมิติต่าง ๆ

ของสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สอนคริสตจักรให้กระทำอยู่แล้ว ดังนั้น

เราจะให้ความสนใจกับสามประเด็นหลักในบทเรียนต่อไป

สาขาวิชาพระคัมภีร์ศึกษาจะสอดคล้องแบบหยาบ ๆ กับสิ่งที่เราเรียกว่า

“อรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์”

สาขาวิชาประวัติศาสตร์และหลักคำสอนศึกษาจะสอดคล้องแบบหยาบ ๆ

กับสิ่งที่เราเรียกว่า “ปฏิสัมพันธ์ในชุมชน”

และสาขาวิชาศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติจะสอดคล้องอย่างหลวม ๆ กับหมวดที่ชื่อว่า

“การดำเนินชีวิตคริสเตียน”

เราจะพิจารณาวิธีการต่าง ๆ ที่แต่ละสาขาวิชาของศาสนศาสตร์ข้างต้นทำงาน

และวิธีที่สาขาเหล่านี้ทำงานรวมกันในขณะที่เราศึกษาศาสนศาสตร์

แทนที่จะตกลงไปในกับดักของปัญญานิยมในหลักสูตรศาสนศาสตร์ของเรา

เราจะเตือนตัวเองอย่างต่อเนื่องว่าแต่ละแขนงของหลักสูตรศาสนศาสตร์ประกอบด้วย

มิติเชิงแนวคิด พฤติกรรม และอารมณ์ความรู้สึกที่จะต้องถูกพิจารณา

เมื่อเราศึกษาอรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่

เราจะต้องเรียนรู้วิธีการให้ความสนใจกับแนวคิด การประพฤติปฏิบัติ

และอารมณ์ความรู้สึก

ในขณะที่เราศึกษาวิธีการที่คริสตจักรมีปฏิสัมพันธ์ในฐานะชุมชน

เราจะต้องระลึกถึงความสำคัญของแนวคิด การประพฤติปฏิบัติ และอารมณ์ความรู้สึก

และในขณะที่เราศึกษาวิธีการดำเนินชีวิตคริสเตียน เราไม่เพียงแต่สนใจ orthodoxy

แต่รวมถึง orthopraxis และ orthopathos ด้วยในทั้งสามระดับ
สามประเด็นว่าด้วยอรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์ ปฏิสัมพันธ์ในชุมชน
และการดำเนินชีวิตคริสเตียน
จะเป็นประเด็นแกนกลางของวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ที่เราจะศึกษากัน

สรุป

ในบทเรียนนี้เราได้สำรวจคำถามพื้นฐานที่สุดที่เราสามารถถามได้เมื่อเราเข้าสู่
วงการศาสนศาสตร์ นั่นคือคำถามที่ว่า “ศาสนศาสตร์คืออะไร?”
เราได้แต่ละสัมผัสสามแง่มุมของคำถามนี้ ได้แก่ นิยามของศาสนศาสตร์
เป้าหมายของศาสนศาสตร์ และประเด็นของ ศาสนศาสตร์
ในขณะที่เราเรียนบทเรียนต่อๆ ไปจากนี้ แนวคิดต่างๆ
ที่นำเสนอแล้วในบทเรียนนี้จะโผล่ขึ้นมาซ้ำแล้วซ้ำอีก
เมื่อเรามีทฤษฎีศาสนศาสตร์พื้นฐานนี้อยู่ในจิตใจ
เราจะมีทักษะดีขึ้นในการศึกษาศาสนศาสตร์ในวิถีทางที่จะเป็นการรับใช้ที่สำคัญต่อพ
ระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์

Dr. Richard L. Pratt, Jr. (เจ้าภาพ) เป็นผู้ร่วมก่อตั้ง และประธานองค์กร Third Millennium Ministries ท่านได้รับใช้ ในตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ที่ โรงเรียน พระคริสตธรรม Reformed Theological Seminary เป็นระยะเวลามากกว่า 20 ปี และเคยดำรงตำแหน่งประธานสาขาวิชา พันธสัญญาเดิม ในฐานะศาสตราจารย์ Dr. Pratt เดินทางไป หลายพื้นที่เพื่อประกาศและสอนข่าวประเสริฐ ท่านจบการศึกษาปริญญาตรีจาก Westminster Theological Seminary ได้รับปริญญาโทศาสนศาสตร์จาก Union Theological Seminary และได้รับปริญญาเอกศาสนศาสตร์ สาขาพันธสัญญาเดิมศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด Dr. Pratt เป็นบรรณาธิการทั่วไปของ พระคัมภีร์ฉบับคั่นค้ำที่ชื่อว่า NIV Spirit of The Reformation และเป็นหนึ่งในผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับ New Living Translation นอกจากนี้ท่านยังเป็นผู้เขียนบทความวิชาการและหนังสือต่าง ๆ รวมทั้ง Pray with Your Eyes Open, Every Thought Captive, Designed for Dignity, He Gave Us Stories, Commentary on 1 & 2 Chronicles และ Commentary on 1 & 2 Corinthians.
